

Sygnatura akt II AKa 289/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr

SSA Zdzisław Pachowicz

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowego we Wrocławiu T. B.

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2017 r.

sprawy **P. S. (1)**

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

T. M. (1)

oskarżonego o czyn art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 62 ust. 2 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. A. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 oraz art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. W. (1)

oskarżonego o czyn z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii i art. 63 ust. 2 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 17 marca 2017 r. sygn. akt III K 179/15

I. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1), A. A. (1) i A. W. (1) utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. K. (1) 600 ,- złotych tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę z urzędu udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym oraz 138,- złotych tytułem zwrotu VAT;

III. zasądza od oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty sądowe za postępowanie odwoławcze odpowiednio:

a) **wobec oskarżonego P. S. (1) w wysokości 8.605,- (ośmiu tysięcy sześciuset pięciu) złotych, na co składa się 5,- złotych 1/4 tytułem wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu dotyczących tego oskarżonego oraz 8.600,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję;**

b) **wobec oskarżonego T. M. (1) w wysokości 8.605,- (ośmiu tysięcy sześciuset pięciu) złotych, na co składa się 5,- złotych 1/4 tytułem wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu dotyczących tego oskarżonego oraz 8.600,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję;**

c) **wobec oskarżonego A. W. (1) w wysokości 6.605,- (sześciu tysięcy sześciuset pięciu) złotych, na co składa się 5,- złotych tytułem 1/4 wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu dotyczących tego oskarżonego oraz 6.600,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję;**

IV. zwalnia oskarżonego A. A. (1) od przypadających na niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa, w tym zwalnia go od opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu, skierował do Sądu Okręgowego we W. akt oskarżenia przeciwko szeregu osobom, oskarżając:

1) P. S. (1) o to, że:

I. w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r. we W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi T. M. (1) ps. (...), A. A. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym: P. D. ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (1) ps. (...), P. S. (2) ps. (...) zajmującej się nielegalnym wewnątrzwspólnotowym obrotem znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych, obrotem znacznych ilości środków odurzających na terenie kraju, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

II. w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości

środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 20.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 200.000 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 4.000.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie w porozumieniu z L. W. (1) oraz T. M. (1) ps. (...) nabywał ww. środki odurzające od objętego odrębnym postępowaniem karnym P. D. ps. (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z L. W. (1) oraz T. M. (1) ps. (...), osobiście lub za pośrednictwem kolejnych osób, w tym między innymi A. W. (1) ps. (...) zbywał te środki odurzające kolejnym osobom, a w tym nie mniej niż 14.000,00 gramów zbył osobiście działającym wspólnie i w porozumieniu A. N. (1) i P. P. (1), wiedząc o tym, że będą przedmiotem dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział V Karny z dnia 2 października 1997 roku sygn. akt V K 390/97 za czyn z art. 210§1 dkk na karę 3 lat pozbawienia wolności, objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 29 czerwca 2000 r. sygn. akt III K 63/00 na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 28 września 2000 roku do dnia 15 kwietnia 2005 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

III. w okresie od marca 2009 roku do grudnia 2009 roku we W. oraz na terenie Holandii, wbrew przepisom ustawy, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z L. W. (1), T. M. (1) ps. (...), A. A. (1) ps. (...) i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski, znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 147.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 1.470.000 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 3.675.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z L. W. (1), T. M. (1) oraz A. A. (1) organizował i wykladał środki finansowe na zakup marihuany na terenie Holandii, wysyłał kurierów do nabycia środków odurzających lub też nabywał lub uczestniczył w nabyciu ww. środków odurzających na terenie Holandii, a następnie po ich przywozie na terytorium Polski, przejmował ww. środki odurzające i wspólnie z L. W. (1), T. M. (1) oraz A. A. (1) przechowywał je na terenie W., po czym wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez A. A. (1) i A. W. (1) ps. (...) i inną osobę zbywał kolejnym odbiorcom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział V Karny z dnia 2 października 1997 roku sygn. akt V K 390/97 za czyn z art. 210§1 dkk na karę 3 lat pozbawienia wolności, objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 29 czerwca 2000 r. sygn. akt III K 63/00 na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 28 września 2000 roku do dnia 15 kwietnia 2005 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

IV. w okresie od połowy 2009 r. do października 2009 r. w K. powiat (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...) oraz wspólnie i w porozumieniu L. W. (1), T. M. (1) oraz A. A. (1), wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 400 roślin, polecił ich zebranie A. W. (1) ps. (...) i innej osobie, a następnie wytworzył z zebranych roślin znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 500 gramów stanowiących nie mniej niż 5.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 12.500 złotych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział V Karny z dnia 2 października 1997 roku sygn. akt V K 390/97 za czyn z art. 210§1 dkk na karę 3 lat pozbawienia wolności, objętego następnie wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział III Karny z dnia 29 czerwca 2000 r. sygn. akt III K 63/00 na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 28 września 2000 roku do dnia 15 kwietnia 2005 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

V. w okresie od kwietnia 2012 r. do dnia 18 grudnia 2012 r. we W. i innych miejscowościach, udzielił pomocy nieustalonej osobie do przerobienia dokumentu w postaci dowodu osobistego na nazwisko R. H. o numerze (...), w ten sposób, że przekazał tej osobie zdjęcie z własnym wizerunkiem w celu przerobienia tego dokumentu, a następnie odebrał tak przerobiony ww. dowód osobisty czyniąc przygotowania do użycia go jako autentycznego,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2) T. M. (1) o to, że:

VI. w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r. we W. i innych miejscowościach oraz na terenie krajów Unii Europejskiej, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi P. S. (1) ps. (...), A. A. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym P. D. ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (1) ps. (...), P. S. (2) ps. (...), D. K. ps. (...) zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych, obrotem znacznych ilości środków odurzających na terenie kraju, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

VII. w okresie od sierpnia 2008 roku do grudnia 2009 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a od grudnia 2008 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 25.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 250.000 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 5.000.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie w porozumieniu z L. W. (1) oraz od grudnia 2008 roku z P. S. (1) nabywał ww. środki odurzające od objętego odrębnym postępowaniem karnym P. D. ps. (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z L. W. (1) oraz P. S. (1), osobiście lub za pośrednictwem kolejnych osób, w tym między innymi A. W. (1) ps. (...) zbył je innym osobom, wiedząc o tym, że będą przedmiotem dalszej sprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 17 czerwca 2005 r., sygn. akt II K 475/05 za czyny z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 75 poz. 468 z późn. zm.) na karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 6 stycznia 2006 r. do dnia 7 lipca 2006 r. z zaliczeniem okresów od dnia 22 października 2004 r. do dnia 23 października 2004 r. oraz od dnia 29 października 2004 r. do dnia 29 kwietnia 2005 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

VIII. w okresie od marca 2009 roku do grudnia 2009 roku we W. oraz na terenie Holandii, wbrew przepisom ustawy, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski, znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 147.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 1.470.000 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 3.675.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) organizował i wykładał środki finansowe na zakup marihuany na terenie Holandii, wysyłał kurierów do nabycia środków odurzających lub też nabywał lub uczestniczył w nabyciu ww. środków odurzających na terenie

Holandii, a następnie po ich przywozie na terytorium Polski, przejmował ww. środki odurzające i wspólnie z L. W. (1) oraz P. S. (1) przechowywał je na terenie W., po czym, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez inne osoby, a w tym A. A. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...) zbywał kolejnym odbiorcom, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 17 czerwca 2005 r., sygn. akt II K 475/05 za czyny z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 75 poz. 468 z późn. zm.) na karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 6 stycznia 2006 r. do dnia 7 lipca 2006 r. z zaliczeniem okresów od dnia 22 października 2004 r. do dnia 23 października 2004 r. oraz od dnia 29 października 2004 r. do dnia 29 kwietnia 2005 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

IX. w okresie od połowy 2009 r. do października 2009 r. w K. powiat (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...) oraz wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1), A. A. (1) i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 400 roślin, polecił ich zebranie między innymi A. W. (1) ps. (...), a następnie wytworzył z zebranych roślin znaczną ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 500 gramów stanowiących nie mniej niż 5.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 12.500 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 17 czerwca 2005 r., sygn. akt II K 475/05 za czyny z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 75 poz. 468 z późn. zm.) na karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą odbywał od dnia 6 stycznia 2006 r. do dnia 7 lipca 2006 r. z zaliczeniem okresów od dnia 22 października 2004 r. do dnia 23 października 2004 r. oraz od dnia 29 października 2004 r. do dnia 29 kwietnia 2005 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 63 ust. 1, 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

X. w grudniu 2012 r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu w ilości nie mniejszej niż 2.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 20.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) zbył ww. substancję psychotropową objętemu odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1), w ten sposób, że nabył ją od innej osoby, a następnie przekazał ją do przewiezienia A. W. (1) ps. (...), który z kolei przekazał ją L. W. (1) w celu sprzedaży,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XI. w dniu 17 lipca 2014 roku w L., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci metamfetaminy o łącznej wadze 99,74 gramów stanowiących nie mniej niż 997 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 21.942 złotych,

- tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

XII. w dniu 17 lipca 2014 r. w L. przywłaszczył dokument stwierdzający tożsamość innej osoby w postaci dowodu osobistego o numerze (...) na nazwisko G. P.,

- tj. o przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. ;

XIII. w okresie od czerwca 2014 r. do dnia 17 lipca 2014 r. w L. i innych miejscowościach, ukrył dokument, którym nie miał prawa rozporządzać w postaci prawa jazdy o numerze (...) na nazwisko R. P. (1),

- tj. o przestępstwo z art. 276 k.k. ;

XIV. w okresie od czerwca 2014 r. do dnia 17 lipca 2014 r. w L. i innych miejscowościach, udzielił pomocy nieustalonej osobie do przerobienia dokumentu w postaci dowodu osobistego na nazwisko Ł. K. (2) o numerze (...) oraz podrobienia dokumentu w postaci prawa jazdy na nazwisko Ł. K. (2) o numerze (...), w ten sposób, że przekazał ww. osobie zdjęcia z własnym wizerunkiem w celu podrobienia i przerobienia tych dokumentów, a następnie odebrał tak podrobione i przerobione dokumenty czyniąc przygotowania do użycia ich jako autentyczne,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. ;

3) A. A. (1) o to, że:

XV. w okresie od 29 marca 2009 r. do sierpnia 2009 r. we W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi P. S. (1) ps. (...), A. W. (1) ps. (...), T. M. (1) ps. (...) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym D. K. ps. (...), P. D. ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (1) ps. (...), P. S. (2) ps. (...), zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych, obrotem znacznych ilości środków odurzających na terenie kraju, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. ;

XVI. w okresie od 29 marca 2009 roku do sierpnia 2009 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 100.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 2.000.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...) oraz P. S. (1) ps. (...) i T. M. (1) ps. (...) nabywał ww. środki odurzające od objętego odrębnym postępowaniem karnym P. D. ps. (...), a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z wyżej wymienionymi osobami za pośrednictwem kolejnych osób, w tym między innymi A. W. (1) ps. (...) zbył je innym osobom, wiedząc o tym, że będą przedmiotem dalszej sprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 13 lipca 2004 r. sygn. akt II K 586/03 między innymi za czyn z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 29 marca 2008 r. do dnia 29 marca 2009 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

XVII. w okresie od dnia 29 marca 2009 roku do sierpnia 2009 roku we W. oraz na terenie Holandii, wbrew przepisom ustawy, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), a także wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) i T. M. (1) i innymi osobami dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia z terytorium Holandii na terytorium Polski, znacznych ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 50.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 500.000 tzw. porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.250.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) i T. M. (1) organizował i wykladał środki finansowe na zakup marihuany na terenie Holandii, wysyłał kuriera do nabycia środków odurzających lub też nabywał lub uczestniczył w nabyciu ww. środków odurzających na terenie Holandii, a następnie po ich przywozie na terytorium Polski, przejmował ww. środki

odurzające i wspólnie z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) i T. M. (1) przechowywał je na terenie W., po czym wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, osobiście lub poprzez inne osoby, a w tym A. W. (1) ps. (...) zbywał kolejnym odbiorcom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 13 lipca 2004 r. sygn. akt II K 586/03 między innymi za czyn z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 29 marca 2008 r. do dnia 29 marca 2009 r.,

- tj. o czyn z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

XVIII. w okresie od połowy 2009 r. do sierpnia 2009 r. w K. powiat (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...) oraz wspólnie i w porozumieniu objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1), T. M. (1) i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 400 roślin, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście Wydział II Karny z dnia 13 lipca 2004 r. sygn. akt II K 586/03 między innymi za czyn z art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 marca 2008 r. do 29 marca 2009 r.,

- tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XIX. w okresie od stycznia 2010 roku do 29 maja 2010 roku, bez wymaganego zezwolenia, zbył za kwotę 4.500 złotych objętemu odrębnym postępowaniem karnym T. N. broń palną w postaci pistoletu maszynowego marki S. oraz cztery sztuki amunicji do ww. broni,

- tj. o przestępstwo z art. 263 § 1 k.k.;

4) A. W. (1) o to, że:

XX. w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 r. we W., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), w skład której wchodził między innymi, P. S. (1) ps. (...), T. M. (1) ps. (...), A. A. (1) ps. (...) oraz objęci odrębnym postępowaniem karnym P. D. ps. (...), P. P. (1) ps. (...) lub P., A. N. (1) ps. (...), P. S. (2) ps. (...), zajmującej się nielegalnym wewnątrzspółnotowym obrotem znacznych ilości środków odurzających oraz substancji psychotropowych, obrotem znacznych ilości środków odurzających na terenie kraju, a nadto uprawą konopi innych niż włókniste i wytwarzaniem z nich środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste,

- tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. ;

XXI. w okresie od grudnia 2008 r. do grudnia 2009 roku we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w ilości nie mniejszej niż 10.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 100.000 porcji handlowych o wartości nie mniejszej niż 2.000.000 złotych oraz środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 30.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 300.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 750.000 złotych, w ten sposób, że działając wspólnie w porozumieniu z objętym odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) i inną osobą przyjmował ww. środki odurzające od objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) oraz P. S. (1) i T. M. (1), a następnie zbywał kolejnym osobom, a w tym zbył nie mniej niż 500 gramów środka odurzającego w postaci heroiny działającym

wspólnie objętych odrębnym postępowaniem karnym A. N. (1) i P. P. (1), wiedząc o tym, że będą przedmiotem dalszej sprzedaży,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

XXII. w październiku 2009 r. w K. powiat (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1) ps. (...), na polecenie objętego odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), a także P. S. (1) i T. M. (1), w obawie przed ujawnieniem przez Policję nielegalnie prowadzonej uprawy, dokonał zbioru 400 roślin konopi innych niż włókniste, a następnie przeniósł zebrane rośliny do wskazanego przez kierującego grupą mieszkania we W., czym udzielił pomocy P. S. (1), T. M. (1) oraz L. W. (1) do wytworzenia z nich znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 500 gramów, stanowiących nie mniej niż 5.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 12.500 złotych,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. ;

XXIII. w grudniu 2012 r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci mefedronu w ilości nie mniejszej niż 2.000,00 gramów stanowiących nie mniej niż 20.000 porcji handlowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 100.000 złotych, w ten sposób, że przyjął ww. substancje psychotropowe od T. M. (1), a następnie po przewiezieniu taksówką przekazał objętemu odrębnym postępowaniem karnym L. W. (1), wiedząc o tym, że będą stanowić przedmiot dalszego obrotu,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2017 r. Sygn. akt III K 179/15 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

I. uznał oskarżonego **P. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku przyjmując, że zorganizowana grupa przestępcza była kierowana przez ustaloną osobę oraz że w skład grupy wchodziły inne ustalone osoby i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **P. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **P. S. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, w kwocie 1.000.000,00 złotych;

IV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **P. S. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

V. uznał oskarżonego **P. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 powołanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **P. S. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, w kwocie 918.750,00 złotych;

VII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **P. S. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

VIII. uznał oskarżonego **P. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

IX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **P. S. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, w kwocie 3.000,00 złotych;

X. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **P. S. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XI. uznał oskarżonego **P. S. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone kary i orzekł wobec **P. S. (1)** karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XIII. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku przyjmując, że zorganizowana grupa przestępcza była kierowana przez ustaloną osobę oraz że w skład grupy wchodziły inne ustalone osoby i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XIV. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego oraz, że był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście z dnia 17 czerwca 2005 r. w sprawie II K 472/05 i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **T. M. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, w kwocie 1.000.000,00 złotych;

XVI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **T. M. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XVII. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 powołanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego oraz że był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście z dnia 17 czerwca 2005 r. w sprawie II K 472/05 i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 7

(siedmiu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **T. M. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, w kwocie 918.750,00 złotych;

XIX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **T. M. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XX. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku przyjmując, iż był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście z dnia 17 czerwca 2005 r. w sprawie II K 472/05 i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XXI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **T. M. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, w kwocie 3.000,00 złotych;

XXII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **T. M. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XXIII. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XXIV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **T. M. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie X części wstępnej wyroku, w kwocie 50.000,00 złotych;

XXV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **T. M. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XXVI. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXVII. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 275 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXVIII. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 276 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIX. uznał oskarżonego **T. M. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone kary i orzekł wobec **T. M. (1)** karę łączną 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności i 400 (czterystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XXXI. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku przyjmując, że zorganizowana grupa przestępcza była kierowana przez ustaloną osobę oraz że w skład grupy wchodziły inne ustalone osoby i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXXII. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XXXIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **A. A. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku, w kwocie 500.000,00 złotych;

XXXIV. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **A. A. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XXXV. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust. 1 i 3 powołanej ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XXXVI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **A. A. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie XVII części wstępnej wyroku, w kwocie 200.000,00 złotych;

XXXVII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **A. A. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XXXVIII. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXXIX. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **A. A. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku, w kwocie 3.000,00 złotych;

XL. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **A. A. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 1.000,00 złotych;

XLI. uznał oskarżonego **A. A. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 263 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XLII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone kary i orzekł wobec **A. A. (1)** karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XLIII. uznał oskarżonego **A. W. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku przyjmując, iż zorganizowana grupa przestępcza była kierowana przez ustaloną osobę oraz że w skład grupy wchodziły inne ustalone osoby i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XLIV. uznał oskarżonego **A. W. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku przyjmując, iż stanowi on przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. przyjmując, że oskarżony działał w warunkach czynu ciągłego i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech)

lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XLV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **A. W. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku, w kwocie 650.000,00 złotych;

XLVI. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **A. W. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

XLVII. uznał oskarżonego **A. W. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

XLVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **A. W. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku, w kwocie 1.000,00 złotych;

XLIX. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **A. W. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

L. uznał oskarżonego **A. W. (1)** za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

LI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec **A. W. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej, osiągniętej z popełnienia przestępstwa, opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, w kwocie 20.000,00 złotych;

LII. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł od **A. W. (1)** na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., ul. (...), nawiązkę w kwocie 2.000,00 złotych;

LIII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone kary i orzekł wobec **A. W. (1)** karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych;

LIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy ich zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- **P. S. (1)** od dnia 5 marca 2014 r. do dnia 6 lutego 2015 r. i od dnia 6 maja **2015 r. do dnia 17 marca 2017 r.**;
- **A. W. (1)** od dnia 3 marca 2014 r. do dnia 24 kwietnia 2015 r.;

I. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych, opisanych w wykazie nr IX/27/15/P/ (...), k. 3035, poz. 42 i w wykazie nr VIII/6/15/N/ (...), k. 3038, poz. 38;

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. (1) z Kancelarii Adwokackiej we W. kwotę 5.535,00 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego A. A. (1);

III. zwolnił oskarżonego A. A. (1) od ponoszenia kosztów sądowych w części na niego przypadającej;

IV. zasądził od oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) zwrot kosztów sądowych w częściach na nich przypadających z tym, że zwolnił ich od ponoszenia opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżeni: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), za pośrednictwem swojego obrońcy z wyboru adw. R. K. następującym zakresie:

a) w odniesieniu do oskarżonego P. S. (1) – w całości w zakresie punktów: I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI części rozstrzygającej wyroku, natomiast w części dotyczącej orzeczenia o karze co do punktów: XII, LVIII części rozstrzygającej wyroku;

b) w odniesieniu do oskarżonego T. M. (1) – w całości w zakresie punktów: XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVI części rozstrzygającej wyroku, natomiast w części dotyczącej orzeczenia o karze co do punktów: XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, LVIII części rozstrzygającej wyroku;

c) w odniesieniu do oskarżonego A. W. (1) – w całości w zakresie punktów od XLIII do LIII oraz LVIII części rozstrzygającej wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżył także oskarżony A. A. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze, za pośrednictwem swojego obrońcy z urzędu adw. Ł. K. (1).

Obrońca z wyboru oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 155 k.p.k. poprzez nieodniesienie przez Sąd I instancji do wniosku obrońcy oskarżonych T. M. (1) i A. W. (1) z dnia 16 lutego 2017 roku w przedmiocie sprostowania protokołu posiedzenia z dnia 9 lutego 2017 roku i pozostawienie w nim nieoddającego rzeczywistego stanu rzeczy zapisu, jakoby o terminie tego posiedzenia oskarżony A. W. (1) został zawiadomiony za pośrednictwem swojego obrońcy;

2) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 393 § 3 k.p.k. poprzez prowadzenie przesłuchania świadka K. K. (1) pod nieobecność oskarżonego A. W. (1), która to nieobecność nie była wynikiem jego decyzji procesowej lecz skutkiem zmiany terminu posiedzenia przez Sąd z 10 lutego na 9 lutego 2017 roku i nie poinformowania oskarżonego przez Sąd o zmianie tego terminu;

3) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 396 § 3 k.p.k. poprzez przeprowadzenie posiedzenia w dniu 9 lutego 2017 roku pod nieobecność obrońcy oskarżonych T. M. i A. W. w sytuacji, gdy w związku ze zmianą terminu posiedzenia z 10 na 9 lutego 2017 zgłaszał on kolizję procesową i wnosił o wyznaczenie innego terminu przesłuchania świadka z uwagi na brak możliwości ustanowienia substytutu, także z uwagi na brak zgody oskarżonych w tym zakresie;

4) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 406 § 1 k.p.k. w zw. z art. 376 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegającą na prowadzeniu rozprawy w dniu 17 marca 2017 roku pod nieobecność oskarżonego A. W. (1) wskutek uznania jego nieobecności za nieusprawiedliwioną w oparciu o notatkę służbową funkcjonariusza Policji i bez zasięgnięcia w tym zakresie opinii biegłego, w sytuacji, gdy oskarżony przedłożył do akt sprawy zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza sądowego i wnosił o odroczenie terminu rozprawy, co w konsekwencji doprowadziło do uniemożliwienia oskarżonemu A. W. (1) odniesienia się do całokształtu materiału dowodowego w sprawie i wydanie wyroku bez udzielenia A. W. (1) końcowego głosu w sprawie;

5) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku a to art. 170 § 1 k.p.k. polegające na nierozpoznaniu wniosku obrońcy oskarżonych o przesłuchanie świadków wymienionych we wniosku dowodowym z dnia 6 lipca 2015 roku, pomimo tego, że wniosek ten był złożony bezpośrednio po wpłynięciu do Sądu aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, zaś ustalenie danych świadków nie nastęrczało trudności, albowiem ustalili je Prokurator Prokuratury Rejonowej W. S., prowadząc postępowanie o sygnaturze 1 Ds. 700.2016, na co obrońca oskarżonych zwracał uwagę Sądowi I instancji, okoliczności zaś na jakie świadkowie byli zawnioskowani miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy;

6) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. polegający na bezzasadnym oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy oskarżonych T. M. (1) i A. W. (1) złożonego na rozprawie w dniu 8 marca 2017 roku w przedmiocie przesłuchania w charakterze świadka brata L. W. (1) oraz o przeprowadzenie na rozprawie konfrontacji między L. W. (1) a A. N. (1), celem wyjaśnienia rozbieżności między ich zeznaniami, w sytuacji, gdy wnioski te były możliwe do przeprowadzenia i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy a jednocześnie nie zmierzały do przedłużenia postępowania, lecz wszechstronnemu wyjaśnieniu jej wszelkich okoliczności faktycznych;

7) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 147 § 2 pkt 2 k.p.k. polegające na nieutrwaleniu za pomocą urzędnika do rejestracji dźwięku i obrazu przesłuchania w trybie art. 396 k.p.k. świadka Ł. K. (3), w szczególności w sytuacji, gdy na posiedzeniu tym nie było ani oskarżonych, ani obrońcy T. M. (1) i A. W. (1);

8) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 182 § 1 k.p.k. polegające na przesłuchaniu świadków K. S. oraz I. H., w sytuacji, gdy oświadczyły one, że korzystają z prawa odmowy składania zeznań a osoby, co do których miały one prawo do odmowy składania zeznań, stały pod zarzutem działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej z pozostałymi oskarżonymi, co do których świadkom tym nie przysługiwało prawo odmowy składania zeznań a złożenie przez świadków zeznań mogło w sposób pośredni rzutować na sytuację procesową oskarżonych, co do których świadkom tym przysługiwało prawo odmowy składania zeznań;

9) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 193 k.p.k. polegającą na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu środków odurzających, na okoliczność ustalenia, czy w sytuacji, gdy plantacja założona przez L. W. w K. działała przez okres około 6 tygodni, mogła dostarczyć gotowego produktu w postaci marihuany w ilościach podawanych przez świadka;

10) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całości okoliczności niniejszej sprawy i dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów, polegającej na:

a) uznaniu za wiarygodne depozycji składanych przez L. W. (1) zarówno w charakterze podejrzanego jak i świadka, w sytuacji, gdy depozycje te są wewnętrznie sprzeczne, nie znajdują oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym i ukierunkowane są z jednej strony na umożliwienie świadkowi skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 k.k., z drugiej zaś strony umożliwiają obciążenie skonfliktowanych z nim oskarżonych, co przejawia się w szczególności w:

- odmiennym podawaniu przez świadka czasokresu funkcjonowania rzekomej grupy przestępczej, w strukturach której mieli brać udział oskarżeni, przy czym rozbieżności te były znaczne i sięgały nawet półtora roku;
- przyjęciu, że rzekoma grupa przestępcza mogła działać w okresie wskazanym w zarzucie w sytuacji, gdy L. W. (1) przyznał, że w okresie tym, przez co najmniej pół roku, przebywał poza W. lub wręcz poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- świadek w postępowaniu przygotowawczym całkowicie odmiennie wskazuje ilości narkotyków, które dla rzekomej grupy przestępczej, w skład której mieli wchodzić oskarżeni, przywiózł z Holandii A. A. (1), przy czym różnice te sięgają kilkuset kilogramów marihuany;
- odmiennym podawaniu okoliczności dotyczących posiadania przez oskarżonego T. M. (1) broni palnej;
- ewolucji wyjaśnień świadka składanych w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego, w zakresie opisu genezy konfliktu pomiędzy oskarżonym T. M. (1) a B. W. ps. (...) i powiązaniem tego konfliktu ze zdarzeniami mającymi miejsce na ul. (...) we W. zwanymi jako "(...)";

a) uznaniu za wiarygodne depozycji składanych przez A. N. (1) zarówno w charakterze podejrzanego jak i świadka, w sytuacji, gdy depozycje te są wewnętrznie sprzeczne, nie znajdują oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym i ukierunkowane są na umożliwienie świadkowi skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 k.k., co przejawia się w szczególności w:

- odmiennym podawaniu przez świadka czasokresu funkcjonowania rzekomej grupy przestępczej, w strukturach której mieli brać udział oskarżeni, przy czym rozbieżności te były znaczne, sięgały nawet półtora roku i dotyczyły okresu określonego w sposób odmienny od przyjętych przez oskarżyciela publicznego dat funkcjonowania rzekomej grupy przestępczej;
- rozbieżności w zakresie udziału A. K. (1) w transakcjach narkotykowych w których miał rzekomo uczestniczyć A. W.;
- rozbieżności ww. zeznań z zeznaniami P. P. (1), który, przyznając się do zakupu wraz z A. N. (1) narkotyków od L. W., jednoznacznie podkreślał, że narkotyki te każdorazowo dostarczał mu i A. L. W., bez pośrednictwa oskarżonych, w szczególności świadek nie potwierdził udziału w przekazywaniu narkotyków A. N. przez P. S. i A. W. a okoliczność bezpośredniego przekazywania A. N. narkotyków przez L. W. potwierdzili inni zeznający w sprawie świadkowie;

a) uznaniu za wiarygodne zeznań składanych przez świadka A. K. (1) w sytuacji, gdy A. N. (1) zaprzeczył, by świadek ten miał być obecny przy jakichkolwiek transakcjach narkotykowych z udziałem oskarżonych, pomimo tego Sąd z jednej strony za w pełni wiarygodne uznał zeznania A. N. (1), z drugiej zaś strony za wiarygodne uznał zeznania A. K. (1);

b) uznaniu za wiarygodne zeznań składanych przez świadka A. K. (2) w sytuacji, gdy podczas jednego przesłuchania pomawia oskarżonego T. M. o przestępstwa narkotykowe, zaś na kolejnym przesłuchaniu podaje, że pewnych okoliczności dotyczących T. M. nie podał, albowiem chciał go chronić przed odpowiedzialnością kamą;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na:

a) bezpodstawnym przyjęciu, że w skład grupy kierowanej przez L. W., a działającej w okresie od grudnia 2008 roku do grudnia 2009 roku, wchodził oskarżeni P. S., T. M. i A. W., w sytuacji, gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, poza zeznaniami L. W., nie pozwalała na ustalenie, by w skład tej grupy wchodził oskarżeni, którzy, nie kwestionując swojej znajomości z L. W. (mającej zresztą różny charakter odnośnie wszystkich oskarżonych), przeczyli, by łączyły ich z nim przestępcze interesy; jednocześnie pozostali zeznający w sprawie świadkowie wskazujący na udział oskarżonych w ww. grupie wiedzę taką posiadali bądź to od L. W., bądź to "ze słyszenia", przy czym nie byli w stanie wskazać na źródło tych informacji;

b) bezpodstawnym przyjęciu, że w 2009 roku grupa przestępcza, w skład której mieli rzekomo wchodzić oskarżeni, prowadziła w K. plantację marihuany, z której miała uzyskać nie mniej niż 500 gramów narkotyku, podczas, gdyby nawet uznać za prawdziwe okoliczności podawane przez L. W. stwierdzić należałoby, że hodowla ta nie mogła trwać dłużej niż kilka tygodni, a zatem nie było fizycznie możliwe, by plantacja ta mogła wytworzyć jakąkolwiek ilość narkotyku;

c) bezzasadnym uznaniu, że oskarżony T. M. (1) ukrywał prawo jazdy wystawione na nazwisko R. P. (1), w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy nie wynika, by T. M. (1) ww. prawo jazdy rzeczywiście ukrył a w jego posiadanie wszedł przypadkowo i gdy się zorientował, że je posiada, chciał je zwrócić R. P. (2);

d) bezpodstawnym uznaniu, że T. M. (1) przywłaszczył dowód osobisty należący do G. P., w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy nie wynika, by T. M. (1) posiadał ten dowód wbrew woli i wiedzy wymienionego, lub też, by odmówił jego zwrotu G. P..

3) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. S. (1) za czyn opisany w pkt V części wstępnej wyroku w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4) rażąco niewspółmierność kar orzeczonych wobec oskarżonego T. M. (1) za czyn opisany w punkcie XI części wstępnej wyroku w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności oraz za czyn opisany w pkt XIV części wstępnej wyroku w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., w oparciu o art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., wniósł o: uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, ewentualnie, w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Obrońca z urzędu oskarżonego A. A. (1), adw. Ł. K. (1), powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego A. A. (1) kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności, albowiem wysokość tej kary została ustalona z naruszeniem dyrektyw wymiaru kary łącznej określonych w art. 85a k.k. oraz zasad wymiaru kary łącznej wypracowanych w doktrynie i orzecznictwie, poprzez nie zastosowanie wobec oskarżonego A. A. (1) zasady pełnej absorpcji, w sytuacji gdy postawa oskarżonego podczas całego postępowania, tj. konsekwentne przyznanie się do winy oraz złożenie wyczerpujących i obszernych wyjaśnień, stanowiły wystarczającą podstawę do uznania, że zastosowanie wobec oskarżonego zasady pełnej absorpcji przy ustalaniu wymiaru kary łącznej pozwoli na realizację jej celów zapobiegawczych i wychowawczych względem oskarżonego.

Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca z urzędu oskarżonego A. A. (1), adw. Ł. K. (1), na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. A. (1) kary łącznej 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

2) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. (1), z Kancelarii Adwokackiej (...) sp. p. we W., zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Nie zasługiwała na uwzględnienie żadna z apelacji wniesionych przez obrońców na korzyść oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1), A. A. (1) i A. W. (1), gdyż zaskarżony wyrok nie był dotknięty żadnymi uchybieniami takiego rodzaju, aby dyskwalifikowały to orzeczenie albo nakazywały jego zmianę. W szczególności, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów procesowych oraz błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.), a wymierzone oskarżonym kary, choć z pewnością surowe, to jednak nie odznaczały się rażąco niewspółmiernością (art. 438 pkt 4 k.p.k.) i w kontekście poważnych przestępstw popełnionych przez oskarżonych, były w pełni zrozumiałe i sprawiedliwe. Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w odniesieniu do wszystkich oskarżonych.

Z uwagi na potrzebę przejrzystości argumentacji, w dalszej części uzasadnienia wyroku, zostaną odrębnie omówione apelacje wniesione przez obrońców oskarżonych, z odniesieniem się do postawionych w nich zarzutów i wniosków.

Apelacja obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K.

I. Ponieważ apelacja wniesiona na korzyść oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), przez ich obrońcę, adw. R. K., koncentrowała się na zarzutach obrazy przez Sąd I instancji przepisów procesowych, związanych ze sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego, następnie oceną wiarygodności przedstawionych dowodów, wreszcie, podnosiły wadliwość uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu, jak również koncentrowały się na błędnych ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do skazania wszystkich oskarżonych za zarzucane im

przestępstwa, w pierwszej kolejności należy poczynić szereg uwag natury podstawowej, co do sposobu i prawidłowości przeprowadzenia procesu sądowego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), orzekając w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy we Wrocławiu przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i z niezbędną wnikliwością. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przestępstw związanych z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej zajmującej się sprowadzaniem narkotyków z zagranicy (z Holandii) i obrotem narkotykami na terenie Polski, a także przewozem narkotyków do Irlandii. Przestępstwa związane z działalnością zorganizowanej grupy przestępczej oraz związane z naruszaniem ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisano ostatecznie oskarżonym: P. S. (1), T. M. (1), A. A. (1) i A. W. (1). Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu zebrany materiał dowodowy, szczególnie osobowe źródła dowodowe, a mianowicie:

- 1) zeznania świadka L. W. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 771-782, 783-789, 853-860, t. 4; 1160- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), t. 6; (...)- (...), (...)- (...), t. 7; 1530- (...), (...)- (...), t. 8; (...)- (...), (...)-1620, t. 9; (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)-1900, t. 10; 2049-2053, (...)- (...), (...)- (...), t. 11; (...)- (...), t. 13) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4329v-4333, 4392v-4396, t. 23);
- 2) zeznania świadka A. N. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 325-333, 334-339, 344-347, 348-354, 370-373, 374-379, 380-385, k. 399-401, t. 2; 425-430, 431-436, 452-459, 461-468, 498-500, 510-511, 515-516, 517-521, t. 3; 1978-1982, t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4767v-4773, t. 25);
- 3) wyjaśnienia oskarżonego A. A. (1), złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1889-1894, 1900-1909, t. 10; (...)- (...), (...), (...)- (...), (...)- (...), t. 16; (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), t. 17; (...)- (...), (...)- (...), 3740- (...), t. 19) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4161v-4165, 4213-4215, t. 22; 4905v- (...), t. 25; (...), t. 27);
- 4) zeznania świadka M. T. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez nią w trakcie śledztwa (k. 1267-1270, 1271-1273, 1294-1296, t. 7; (...)- (...), t. 9; (...)- (...), t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4946-4947v, t. 25);
- 5) zeznania świadka T. S. wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2172-2178, t. 11) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5379v-5381v, t. 27);
- 6) zeznania świadka B. N., złożone przez nią w trakcie śledztwa (k. 1950-1954, t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4904-4905v, t. 25);
- 7) zeznania świadka T. M. (3) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1955-1963, t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4653v-4654v, t. 24);
- 8) zeznania świadka J. W. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2054-2065, 2066-2070, t. 11; (...)- (...), t. 17) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4693v-4696, t. 24);
- 9) zeznania świadka A. K. (2) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2251-2253, 2254-2262, 2263-2273, t. 12) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4696-4698, t. 24);

- 10) zeznania świadka A. K. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzaney, złożone przez nią w trakcie śledztwa (k. 1839-1842, t. 10; (...) - (...), (...) - (...), t. 11; 2220- (...), (...) - (...), t. 12) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4946-4947v, t. 25; (...) - 5626v, t. 28);
- 11) zeznania świadka K. K. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2148-2151, 2152-2155, 2156-2158, 2159-2164, 2165-2171, t. 11) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 6234-6238, t. 31);
- 12) zeznania świadka K. B. wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 808-817, 818-826, 835, 836-849, t. 5) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5129v-5132, t. 26);
- 13) zeznania świadka A. B., złożone przez nią w trakcie śledztwa (k. 1020-1024, 1050-1057, t. 6) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5794-5796, t. 29);
- 14) zeznania świadka A. W. (3) wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1829-1831, t. 10; 2082-2089, (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), t. 11) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 6234-6238, t. 31);
- 15) zeznania świadka T. N. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1992-1995, t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5534v-5536v, t. 28);
- 16) zeznania świadka Ł. W. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1699-1702, t. 9; 2044-2048, 2049-2053, t. 11) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5018-5021v, t. 26);
- 17) zeznania świadka P. P. (1) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2241-2242 i 2243-2244, 2250-2250a, t. 12; (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...), t. 28) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5381v-5382, t. 27; 5626v-5628v, t. 28);
- 18) zeznania świadka M. K. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 981-984, t. 5) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4243-4244, t. 22);
- 19) zeznania świadka Ł. K. (3) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 3291-3298, t. 17; (...) - (...), t. 19) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5377-5379, t. 27; 6060, t. 31);
- 20) zeznania świadka R. Z. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2028-2031, 2032-2034, t. 11) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4654-4655, t. 24);
- 21) zeznania świadka D. D. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1964-1969, t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5132-5132v, t. 26);
- 22) zeznania świadka J. P. oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 152-158, t. 1) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4948-4948v, t. 25);
- 23) zeznania świadka S. K., złożone przez niego w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5628v-5629, t. 28);
- 24) zeznania świadka R. P. (3) oraz wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1985-1988, 1989-1991, t. 10) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5532-5533v, t. 28);
- 25) zeznania świadka R. R. (1), złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1424-1425, t. 8) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 6404-6405v, t. 32);
- 26) zeznania świadka D. N., złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 152-158, t. 1) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4948-4948v, t. 25);

27) zeznania świadka W. R., złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 2308-2309, t. 12), które uznano za odczytane w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 6060, t. 31);

28) zeznania świadka K. K. (2), złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 1622-1623, t. 9) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 5533v-5534, t. 28).

Wskazany wyżej materiał dowodowy, w postaci zeznań świadków i wyjaśnień podejrzanych, uzupełniały inne dowody:

1) wyniki przeprowadzonych przeszukań (k. 232-236, 299-303, t. 1; 529-535, 556-567, t. 3; 619-621, 622-628, t. 4; 922-928, t. 5; (...)-(...), t. 6; (...)-(...), 2290- (...), (...)- (...), t. 12);

2) wyniki przeprowadzonych oględzin (k. 242-252, t. 1; 543-547, 548-551, t. 3; 701-702, 703-709, t. 4; 995- (...), (...)- (...), (...)- (...), t. 6; (...)- (...), t. 7; (...)- (...), t. 8; (...)- (...), (...)- (...), t. 12; (...)- (...), t. 13; (...)-3400, t. 17; (...)-3600, t. 18; (...)- (...), (...), t. 19);

3) opinii biegłego z zakresu komputerów i informatyki (k. 2598-2795, t. 14; (...)- (...), (...), t. 15);

4) wyniki eksperymentów procesowych, czyli wizji lokalnych z udziałem podejrzanych, podczas których ustalano istotne okoliczności transakcji narkotykowych, lokalizacji miejsc dokonywania takich transakcji i przechowywania narkotyków, a także dane umożliwiające identyfikację sprawców, z tym z udziałem: A. N. (1) (k. 399-401, 403-409, t. 3); L. W. (1) (k. 1221-1226, 1227-1245, t. 7); J. W. (k. 2066-2070, 2071-2078, t. 11); A. W. (4) (k. 2127-2131, 2132-2134, t. 11); A. K. (1) (k. 2223-2226, 2227-2234, t. 12) i A. A. (1) (k. 3723-3724, 3725-3729, t. 19);

5) protokoły ważenia zakwestionowanych substancji i użycia testerów narkotykowych (k. 630, 631-633, t. 4; (...), (...), t. 12);

6) opinie z przeprowadzonych badań chemicznych (k. 887-890, t. 5; (...)- (...), (...)- (...), t. 13);

7) dokumentacja dotycząca wpłaty poręczenia majątkowego za T. M. (1) przez konkubinę L. M. (1) A. T. (k. 851-852, t. 5);

8) kopii umowy najmu mieszkania (k. 1625-1627, 1628-1630, t. 9);

9) wyników przeszukania mieszkania przy ul.(...) w L., zajmowanych przez oskarżonego T. M. (1) (k. 2283-2285, t. 12);

10) notatki urzędowej dotyczącej ustalenia wartości czarnorynkowej narkotyków w latach 2009-2014 (k. 3796, t. 19).

Na stronach 1-10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 6513-6517v, t. 33) Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i przebiegu przestępstw popełnionych przez oskarżonych, podając na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 10-17 tegoż uzasadnienia wyroku (k. 6517v-6521, t. 33) przedstawił wiernie treść wyjaśnień wszystkich oskarżonych złożonych na poszczególnych etapach postępowania karnego. Następnie, w dalszej części uzasadnienia, na stronach 17-38 (k. 6521-6531v, t. 33), Sąd I instancji przeprowadził drobiazgową, wręcz analityczną, ocenę wiarygodności wyjaśnień wszystkich oskarżonych na tle pozostałych dowodów. Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać, choć w kontekście zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., warto poczynić kilka uwag dotyczących przyczyn rozbieżności w zeznaniach świadka L. W. (1) i złożonych przez niego wyjaśnieniach w charakterze podejrzanego, na tle pozostałych dowodów osobowych, a także wiarygodności poszczególnych dowodów.

II. Główny ciężar zarzutów stawianych zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. kierował przeciwko wiarygodności zeznań świadka L. W. (1), którego wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, a następnie zeznania, były kluczowym dowodem dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych. Zarzuty te, związane były przede wszystkim z podnoszeniem, że L. W. (1), aby zyskać nadzwyczajne złagodzenie

kary na podstawie art. 60 § 3-5 k.k., pozwalające mu uzyskać znaczące ulgi w dolegliwościach karnych za szereg popełnionych przestępstw i kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą, miał interes w przedstawieniu pozostałych oskarżonych, jako zdemoralizowanych przestępców, popełniających wiele przestępstw, nawet jeśli zeznawał kłamliwie i konsekwentnie na poszczególnych etapach postępowania karnego. W apelacji i stanowiskach obrońcy i oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) podnoszono, że nie można dać wiary rzekomo skruszonemu przestępcy, jeżeli niesłusznie korzystał w niniejszej sprawie wyłącznie ze statusu świadka. Ponadto, obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., podobnie jak jego mandanci, wykazywali, że powodem złożenia kłamliwych zeznań i wyjaśnień na niekorzyść oskarżonych był konflikt, jaki świadek L. W. (1) miał z oskarżonym T. M. (1), za którego wpłacił poręczenie majątkowe, za pośrednictwem swojej konkubiny – M. T. (k. 851-852, t. 5), po czym poręczenie majątkowe uległo przypadkowi na rzecz Skarbu Państwa, gdyż T. M. (1) zaczął się ukrywać przed wymiarem sprawiedliwości i nie zwrócił kwoty poręczenia L. W. (1).

Po pierwsze, wskazana argumentacja już na wstępie nie wytrzymuje krytyki, gdyż całkowicie bezpodstawne było powoływanie się przez obrońcę oskarżonych na argumentację o niewiarygodności zeznań świadka L. W. (1) wyłącznie z tych przyczyn, że chciał złagodzić swoją odpowiedzialność karną, korzystając z możliwości jakie dają przepisy art. 60 § 3-5 k.k. Właśnie po to zostały wprowadzone wskazane przepisy o tzw. małym świadku koronnym, aby rozbić solidarność przestępczą oraz umożliwić organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości skuteczne ściganie przestępców, zwłaszcza należących do zorganizowanych grup przestępczych. Nie po to, zatem, ustawodawca wprowadzał takie możliwości ścigania przestępczości, aby a priori deprecjonować i kwestionować ich istotę.

Po wtóre, wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji przez obrońcę oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., nie było żadnych podstaw do kwestionowania taktyki procesowej oskarżyciela publicznego, który wyłączył sprawę L. W. (1) do odrębnego postępowania i złożył wniosek o przesłuchanie go w niniejszej sprawie w charakterze świadka. Było to konsekwencją realizacji prawa oskarżyciela publicznego do kierowania skargi publicznej w sprawie karnej, a ponadto wcale nie osłabiało możliwości procesowej weryfikacji zeznań i wyjaśnień L. W. (1). Przeciwnie, nakładało na świadka dodatkowe rygory konieczności złożenia zeznań w obliczu oskarżonych, z pouczeniem o konsekwencjach procesowych złożenia fałszywych zeznań z art. 233 § 1 k.k., a także pouczeniem o możliwościach odmowy składania zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. Co ważne, świadek L. W. (1) mimo takich warunków przesłuchania przed Sądem I instancji, zdecydował się na pełne ujawnienie swojej przestępczej działalności we współdziałaniu z oskarżonymi: P. S. (1), T. M. (1), A. A. (1) i A. W. (1). Przełamał tym samym opór przed staniem twarzą w twarz z innymi członkami kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, narażając się na odrzucenie przez środowisko przestępcze, a także na zemstę ze strony oskarżonych i szykany w zakładach karnych, gdzie szybko rozchodzą się informacje o skruszonych przestępcach, którzy obciążają kompanów przestępczej działalności.

Po trzecie, z podanych wyżej powodów, wobec stanowiska prokuratora o wyłączeniu sprawy L. W. (1) do odrębnego przesłuchania i wniesieniu o jego przesłuchanie w charakterze świadka, a także wobec stanowiska procesowego samego L. W. (1), który nie skorzystał z możliwości odmowy zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k., Sąd Okręgowy nie miał możliwości odmowy przeprowadzenia dowodu z zeznań tego świadka. Nie ma w tym zakresie żadnego zakazu dowodowego, a Sąd I instancji nie miał prawa odmówić przesłuchania osoby wnioskowanej jako świadek z tego powodu, że uznał, iż powinien występować w charakterze oskarżonego. W takim wypadku świadek został przesłuchany według takich samych zasad jak każdy świadek. Nie oznacza to jednak, że zeznania świadka L. W. (1) nie podlegały ocenie co do ich wiarygodności, tak jak każdego innego świadka, jak to zdawali się wnioskować oskarżeni: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1). Sąd I instancji ocenił zeznania świadka L. W. (1) tak jak inne dowody i dał im wiarę, zgodnie z dyrektywami z art. 7 k.p.k., a nie zakładał a priori i bezkrytycznie, że świadek mówił prawdę.

Po czwarte, absolutnie bezzasadne są twierdzenia, że świadek L. W. (1) tylko dlatego potwierdzał w kolejnych przesłuchaniach przed Sądem I instancji swoje poprzednie wyjaśnienia i zeznania, aby złożyć zeznania oczekiwane przez funkcjonariuszy policji i prokuratora. Analiza zeznań świadka L. W. (1) z różnych etapów postępowania karnego wskazuje, że nie były to relacje jednobrzmiące, przygotowane albo wyuczone. Wręcz przeciwnie, świadek wielu

szczegółów nie pamiętał ze względu na upływ czasu, jednak po odczytaniu poprzednich wyjaśnień i zeznań w całości jej potwierdzał. Taka postawa świadka potwierdzała wiarygodność jego relacji.

Po piąte, nie było niczym niecodziennym, jak zarzucił to obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., że w zeznaniach świadka L. W. (1) znalazły się niewielkie rozbieżności co do okresu funkcjonowania rzekomej grupy przestępczej, w której brali udział wymienieni oskarżeni, jak również odmiennego przedstawiania w postępowaniu przygotowawczym ilości narkotyków, które dla zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodził oskarżeni, przywiózł z Holandii oskarżony A. A. (1). Właśnie analiza zeznań świadka L. W. (1) z różnych etapów postępowania karnego wskazywała, że nie były to relacje jednobrzmiące, przygotowane i wyuczone. Wręcz przeciwnie, świadek wielu szczegółów nie pamiętał ze względu na upływ czasu, jednak po odczytaniu poprzednich wyjaśnień i zeznań w całości jej potwierdzał.

Co więcej, w trakcie postępowania przygotowawczego prokurator niezwykle starannie odbierał wyjaśnienia podejrzanych, w tym szczególnie L. W. (1), starając się weryfikować je w jak najpełniejszy sposób. Temu służyły nie tylko szczegółowe przesłuchania (k. 771-782, 783-789, 853-860, t. 4; 1160- (...), (...)- (...), (...)- (...), (...)- (...), t. 6; (...)- (...), t. 7; 1530- (...), (...)- (...), t. 8; (...)- (...), (...)-1620, t. 9; (...)- (...), (...)- (...), t. 10; 2049-2053, (...)- (...), (...)- (...), t. 11; (...)- (...), t. 13), lecz także konfrontacje z innymi podejrzаныmi, czyli późniejszymi świadkami występującymi w tej sprawie (k. 1889-1894, 1895-1896, 1898-1900, t. 10; 2049-2053, (...)- (...), (...)- (...), t. 11), a także eksperyment procesowy, czyli wizja lokalna z udziałem L. W. (1), służąca weryfikacji jego wyjaśnień (k. 1221-1226, 1227-1245, t. 7).

Wartość dowodowa tych czynności procesowych, szczególnie w kontekście zarzutów stawianych przez autora apelacji na korzyść oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., była bardzo wysoka, gdyż prokurator szczególnie starannie dbał w trakcie śledztwa o wyjaśnienie rozbieżności w wyjaśnieniach ówczesnego podejrzanego L. W. (1) oraz w wyjaśnieniach innych podejrzanych. Podczas konfrontacji między tymi podejrzаныmi, ujawniano w całości złożone przez nich poprzednio wyjaśnienia, a także odnotowywano je w protokołach konfrontacji, co dawało możliwość pełnego zapoznania się przesłuchiwanym osobom z treścią tych wyjaśnień i możliwość pełnego ustosunkowania się do rozbieżności (k. 1889-1894, 1895-1896, 1898-1900, t. 10; 2049-2053, (...)- (...), (...)- (...), t. 11). Następnie wspomniane wyjaśnienia, w tym także wyniki konfrontacji między podejrzаныmi, zostały w całości podtrzymane przez świadka L. W. (1) w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4329v-4333, 4392v-4396, t. 23).

Należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, będące akceptacją analizy materiału dowodowego przedstawionej przez prokuratora w akcie oskarżenia, w tym wymowy i wartości poszczególnych dowodów (k. 3898-3927, t. 21), że najbardziej wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego były wyjaśnienia i zeznania świadka L. W. (1), który stał na czele zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodził oskarżeni i miał największą wiedzę o strukturze tej grupy, osobach biorących udział w poszczególnych przestępstwach, a także skali zjawiska sprowadzania narkotyków z zagranicy i obrotu nimi w Polsce. Najbardziej przy tym wiarygodne były te wyjaśnienia i zeznania świadka L. W. (1), w których przedstawił najpełniej działalność przestępczą i podawał największe ilości narkotyków będących przedmiotem przestępstw. Oczywiście było bowiem to, że L. W. (1) nie miał żadnego interesu w tym, aby fałszywie wyolbrzymić rozmiar swojej działalności przestępczej tylko z tego powodu, aby pograżyć innych oskarżonych albo by zadowolić prokuratora, czy organy ścigania. Jeżeli zatem ujawnił najpełniej rozmiar swojej działalności przestępczej, a także skład osobowy zorganizowanej grupy przestępczej i czynności podejmowane przez jej członków, to należało uznać te relacje za wiarygodne.

Po piąte, nie ma żadnej sprzeczności w tym, że L. W. (1) kierował zorganizowaną grupą przestępczą nawet w okresach, kiedy przez co najmniej pół roku, przebywał poza W. lub wręcz poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ma w tym nic nadzwyczajnego, wobec obecnych możliwości komunikacyjnych, rozwinięcia łączności telefonicznej oraz łatwości przemieszczania się. Zresztą, czasowy wyjazd z W., co bezsporne, nie przeszkadzał L. W. (1) rozwijać działalności przestępczej, o czym świadczy choćby zorganizowanie kolejnej plantacji narkotyków w S. 65D (k. 529-535, 543-547, 548-551, 556-567, t. 3).

Po szóste, nie miały żadnego znaczenia dla oceny wiarygodności świadka L. W. (1) częściowo odmienne okoliczności dotyczące posiadania przez oskarżonego T. M. (1) broni palnej, a także wyjaśnienia L. W. (1) w postępowaniu przygotowawczym w charakterze podejrzanego co do opisu genezy konfliktu pomiędzy oskarżonym T. M. (1) a B. W. ps. (...) i powiązaniem tego konfliktu ze zdarzeniami mającymi miejsce na ul. (...) we W., zwanymi jako „(...)”. Ważniejsze jest bowiem to, jaki był powód, że tak wysoko postawiona osoba w hierarchii (...) zorganizowanych grup przestępczych, jak L. W. (1), dopuściła do swojego otoczenia oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1), A. A. (1) i A. W. (1). Co więcej, właśnie L. W. (1) miał ujawniać wobec oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1), A. A. (1) i A. W. (1) wiele swoich przestępczych kontaktów i zachowań, a nawet wykorzystywać obecność, szczególnie oskarżonych: P. S. (1) i T. M. (1), jako osób mu towarzyszących, podczas „dyscyplinowania” podległych sobie członków zorganizowanej grupy przestępczej. Wniosek z takiego postępowania L. W. (1) mógł być tylko jeden: powodem było to, że wymienieni oskarżeni byli także członkami wspomnianej zorganizowanej grupy przestępczej i wiedzieli dokładnie o przestępczych zachowaniach swoich oraz L. W. (1), który nie miał przed nimi tajemnic we wspólnych przestępczych przedsięwzięciach.

Po siódme, trudno zarzucać świadkowi L. W. (1), że jest niewiarygodny dlatego, bo dopuścił się w przeszłości wielu przestępstw i był za nie skazany, a także kierował zorganizowaną grupą przestępczą i działał w niej w sposób bezwzględny wobec podwładnych. Właśnie do takich osób ma m.in. zastosowanie instytucja tzw. małego świadka koronnego z art. 60 § 3-5 k.k., a ustawodawca przez jej wprowadzenie miał na celu rozbitcie solidarności grup przestępczych i skłonienie aktywnych uczestników działalności przestępczej do ujawnienia przestępstw popełnionych przez tę osobę i inne osoby z nim współdziałające. Dość groteskowo brzmią zarzuty o niewiarygodności świadka L. W. (1) z powodu jego przestępczej przeszłości kierowane w imieniu oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) oraz domaganie się dania wiary właśnie tym oskarżonym. Przecież także oni byli wielokrotnie karani za groźne przestępstwa umyślne, a ponadto mieli również interes procesowy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i dlatego nie przyznawali się do popełnienia przypisanych przestępstw.

III. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o tym, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał za wiarygodne rzekomo wewnętrznie sprzeczne zeznania i wyjaśnienia składane przez A. N. (1), zarówno w charakterze podejrzanego jak i świadka, a także podnoszenie przez obrońcę, że wspomniane relacje świadka A. N. (1) nie znajdowały oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym i ukierunkowane były wyłącznie na umożliwienie świadkowi skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 k.k. Te rzekome rozbieżności, obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. widział w odmiennym podawaniu przez świadka okresu funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, w strukturach której mieli brać udział oskarżeni, przy czym rozbieżności miały być znaczne, sięgające nawet półtora roku i dotyczyły okresu określonego w sposób odmienny od przyjętych przez oskarżyciela publicznego dat funkcjonowania rzekomej grupy przestępczej.

Dość jasne było to, że świadek A. N. (1) nie stał na czele zorganizowanej grupy przestępczej, kierowanej przez L. W. (1), w której strukturach stali bardzo wysoko oskarżeni: P. S. (1) i T. M. (1). Już tylko ta konstatacja oznaczała jednoznacznie, że stojąc znacznie niżej w hierarchii zorganizowanej grupy przestępczej, A. N. (1) nie mógł mieć pełnej wiedzy o jej funkcjonowaniu i stopniu organizacji, a także o zakresie przestępczych działań podejmowanych przez członków grupy. Dotyczyło to także okresu działania grupy przestępczej. Z tych powodów, wyjaśnienia i zeznania świadka A. N. (1) były przydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego, w tym zakresie, w jakim uzupełniały w pełni wiarygodne wyjaśnienia i zeznania świadka L. W. (1), mającego pełną wiedzę o wspomnianej zorganizowanej grupie przestępczej i podejmowanych przez jej członków działaniach przestępczych.

Oczywiście, w zgodzie ze swoimi obowiązkami procesowymi, obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (5) podnosił i wyolbrzymiał różnice w wyjaśnieniach i zeznaniach świadków, jednak nie były to takie różnice, które deprecjonowałyby wiarygodność świadków, zwłaszcza L. W. (1). W tym zakresie, zeznania świadka A. N. (1) i jego wyjaśnienia w charakterze podejrzanego były wiarygodne co do swoich subiektywnych spostrzeżeń o działalności grupy, lecz pełną wiedzę o jej funkcjonowaniu miał przywódca grupy – świadek L. W. (1). Już sama treść zeznań i wyjaśnień A. N. (1) wskazuje, że nie był dopuszczany do wszystkich działań zorganizowanej grupy przestępczej, a także

nie miał pełnej wiedzy o spotkaniach i rozmowach L. W. (1) z pozostałymi oskarżonymi. To była konsekwencja jego pozycji w hierarchii grupy przestępczej.

Jak już wyżej wskazano, trudno zarzucać także w odniesieniu do świadka A. N. (1), że jest niewiarygodny dlatego, bo dopuścił się w przeszłości wielu przestępstw i był za nie skazany, a także chciał skorzystać z dobrodziejstwa, jakie dają przepisy art. 60 § 3-5 k.k., ujawniając wobec organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości swoją wiedzę o działaniu zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez L. W. (1). Właśnie do takich osób ma m.in. zastosowanie instytucja tzw. małego świadka koronnego z art. 60 § 3-5 k.k., a ustawodawca przez jej wprowadzenie miał na celu rozbicie solidarności grup przestępczych i skłonienie aktywnych uczestników działalności przestępczej do ujawnienia przestępstw popełnionych przez tę osobę i inne osoby z nim współdziałające. Należy powtórzyć, że niewiarygodnie brzmią zarzuty o niewiarygodności świadka A. N. (1) z powodu jego przestępczej przeszłości i chęci skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 k.k., kierowane w imieniu oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) oraz domaganie się dania wiary właśnie tym oskarżonym. Przecież także oni byli wielokrotnie karani za groźne przestępstwa umyślne, a ponadto mieli również interes procesowy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i dlatego nie przyznawali się do popełnienia przypisanych przestępstw.

Obrońca wymienionych oskarżonych podkreślał także rzekome rozbieżności w zeznaniach i wyjaśnieniach A. N. (1) co do udziału A. K. (1) w transakcjach narkotykowych, w których miał rzekomo uczestniczyć oskarżony A. W. (5), a także rzekome rozbieżności z zeznaniami świadka P. P. (1), który, przyznając się do zakupu wraz z A. N. (1) narkotyków od L. M. (2) W., jednoznacznie podkreślał, że to ten ostatni każdorazowo dostarczał narkotyki właśnie P. P. (1) i A. N. (1), bez pośrednictwa pozostałych oskarżonych. Zarzuty te są nieuzasadnione.

Po pierwsze, jest absolutnie pewne to, że świadek A. K. (1) brała udział w transakcjach narkotykowych, które sama opisywała. Jednak ocena jej zeznań i wyjaśnień, choć prawdziwych i zgodnych z wiedzą i pamięcią świadka, były obarczone tym, że świadek przez wiele lat zażywała silnie uzależniające narkotyki (heroinę), co doprowadziło do jej psychicznej i społecznej degradacji. Jednak, mimo częściowej niepamięci szczegółów, postępującej z upływem czasu, świadek A. K. (1) wiarygodnie przedstawiła swój udział w przestępczości narkotykowej, a także udział oskarżonego A. W. (5), najpierw w trakcie przesłuchań (k. 1839-1842, t. 10; (...) - (...), (...) - (...), t. 11), a następnie podczas konfrontacji z oskarżonym A. N. (1) (k. 2220-2222, t. 12) i w trakcie wizji lokalnej (k. 2223-2226, 2227-2234, t. 12). Wyjaśnienia te, świadek podtrzymała w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4946-4947v, t. 25; (...) - 5626v, t. 28). Oczywiście, to sama świadek A. K. (1) miała większą wiedzę o okolicznościach transakcji narkotykowych, w których brała udział wraz z oskarżonym A. W. (5), niż świadek A. N. (1). Dla ustalenia odpowiedzialności karnej poszczególnych oskarżonych należało uwzględnić całokształt materiału dowodowego, właściwie ocenionego i zinterpretowanego, a nie tylko poszczególne dowody, oceniane wybiórczo i w oderwaniu od pozostałych dowodów, jak to czynił obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (5), adw. R. K., którego apelacja w tym zakresie nie mogła zostać uwzględniona.

Po wtóre, nawet jeżeli w swoich zeznaniach świadek P. P. (1) dystansował się od obecności oskarżonych: P. S. (1) i T. M. (1) w przekazywaniu narkotyków przez L. M. (2) W. P. P. (1) i A. N. (1), to relacje P. P. (1) podlegały w tym zakresie ocenom dowodowym, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, czyli w trybie art. 7 k.p.k. Należało zatem uwzględnić całokształt dowodów, a nie tylko niektóre z nich. W tym zakresie słuszne było przyznanie wiarygodności zeznaniom i wyjaśnieniom świadka L. W. (1), przy czym postawę świadka P. P. (1) Sąd I instancji słusznie wiązał z jego aktualną sytuacją procesową i toczącym się przeciwko niemu innym postępowaniem karnym, co skłaniało go zeznań jak najmniej obciążających: oskarżonych: P. S. (1) i T. M. (1).

IV. Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o niewiarygodności zeznań świadka A. K. (2) w sytuacji, gdy podczas jednego przesłuchania pomawiał oskarżonego T. M. (1) o przestępstwa narkotykowe, zaś na kolejnym przesłuchaniu pewnych okoliczności dotyczących T. M. (1) nie podał, albowiem chciał go chronić przed odpowiedzialnością karną. Nie ma żadnej sprzeczności z zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) sytuacja, w której sąd daje wiarę jedynie pewnym fragmentom zeznań świadka lub wyjaśnień oskarżonego (podejrzanego), gdyż ma obowiązek ich oceny na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym aktualność wyroku z dnia 9 października 1986r.

sygn. akt II KR – 268/86: „Nie można czynić skutecznie zarzutu co do wartości dowodów na tej podstawie, iż sąd nie opierał się na całych wyjaśnieniach poszczególnych oskarżonych złożonych w śledztwie, lecz na pewnych fragmentach wyjaśnień. Sąd bowiem przyjmował jedynie te fragmenty wyjaśnień lub zeznań, które miały potwierdzenie w innych dowodach lub były zbieżne z tym, co na ten temat mówili inni przesłuchiwani w tej sprawie. Taka konfrontacja dowodów osobowych jest uzasadniona w warunkach, jeżeli osoby obserwujące zajście lub biorące w nim udział przebieg wypadków przedstawiają niejednolicie, a więc pewne fragmenty zdarzenia mogą być przez to kontrowersyjne. Ten system oceny dowodów nie jest wybiórczym ich traktowaniem, lecz dochodzeniem do wyjaśnienia przebiegu wypadków w sposób jak najbardziej obiektywny, gdyż każdy dowód podlega kontroli we wzajemnym powiązaniu z innymi dowodami dotyczącymi zdarzenia lub jego fragmentu i dopiero gdy ma potwierdzenie w innych dowodach lub wynika logicznie z przebiegu wypadków, jest uznawany za mogący stanowić podstawę do ustaleń w sprawie” (OSNPG 1987, z. 6, poz. 65). Sąd I instancji jasno i przekonująco stwierdził, że podczas rozprawy świadek A. K. (2) usiłował zminimalizować udział oskarżonych w obrocie narkotykami, lecz nie potrafił logicznie wyjaśnić zmiany poprzednich wyjaśnień. Z tych przyczyn jego pierwotne spontaniczne wyjaśnienia, oceniono jako wiarygodne, zaś zeznania złożone na rozprawie zostały w znaczącym stopniu były dostosowane do treści wyjaśnień oskarżonych i z tego względu nie miały waloru prawdziwości. Jako całkowicie niewiarygodną należy bowiem ocenić argumentację świadka, że przesłuchujący go funkcjonariusz źle go zrozumiał, zaś sam A. K. (2) nie potrafił wyjaśnić, dlaczego nie kwestionował odczytanych podczas rozprawy wyjaśnień.

V. Choć Sąd Okręgowy we Wrocławiu dostrzegał pewne rozbieżności w treści zeznań świadków (poprzednio podejrzanych i oskarżonych w innych postępowaniach), przede wszystkim w niewielkim zakresie dotyczącym czasu obrotu narkotykami, jednak słusznie uznał, że nie można dyskredytować dowodu z pomówień współoskarżonego A. A. (1) lub zeznań świadków tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza, kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych wyjaśnień lub zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji tej osoby. Tym bardziej nie można dyskredytować dowodu na tej podstawie, że pomawiający mogli mieć interes w składaniu takich wyjaśnień, chcąc zminimalizować karę za własne czyny w sytuacji, gdy pomówienie nie było wynikiem chęci fałszywego obciążenia, bądź przerzucenia odpowiedzialności za własne czyny na inne osoby.

VI. Przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie dowodowe w sposób drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przestępstw związanych z dalszymi zarzutami stawianym oskarżonym: P. S. (1) (z art. 18 § 3 k.k. zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – zarzut V części wstępnej wyroku) oraz T. M. (1) (z art. 275 § 1 k.k., z art. 276 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – zarzuty XII, XIII i XIV części wstępnej wyroku). Przestępstwa te przypisano ostatecznie oskarżonym: P. S. (1) i T. M. (1), a podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu zebrany materiał dowodowy, a mianowicie:

- 1) zeznania świadka R. H. (k. 3762-3765, t. 19; 5376v- (...), t. 27);
- 2) wyniki przeszukania mieszkania oskarżonego P. S. (1) przy ul. (...) we W. (922-928, t. 5);
- 3) kserokopia dowodu osobistego wystawionego na nazwisko R. H. ze zdjęciem P. S. (1) (k. 918, t. 5);
- 4) dokumentacja związana z wydaniem dokumentów tożsamości R. H. (k. 939-954, t. 5);
- 5) zeznania świadka Ł. K. (2) (k. 2441-2442, t. 13);
- 6) zeznania świadka R. P. (1) (k. 2438-2438v, t. 13; (...)-5379v, t. 27);
- 7) kserokopii dowodu osobistego na nazwisko Ł. K. (2) z wklejonym zdjęciem oskarżonego T. M. (1) (k. 3057, t. 16);
- 8) wyników przeszukania mieszkania przy ul. (...) w L., zajmowanych przez oskarżonego T. M. (1) (k. 2283-2285, t. 12);

- 9) wyników oględzin p mieszkania przy ul. (...) w L., zajmowanych przez oskarżonego T. M. (1) (k. 2296-2297, t. 12);
- 10) wyników oględzin przedmiotów i dokumentów zabezpieczonych podczas przeszukania mieszkania przy ul. (...) w L., zajmowanych przez oskarżonego T. M. (1) (k. 2504-2508, t. 13);
- 11) kserokopia dowodu osobistego i prawa jazdy (k. 2286-2287, t. 12);
- 12) opinia z badań technicznych dokumentu (k. 2521-2533, t. 13);
- 13) informacja Urzędu Miejskiego we W. w zakresie dokumentów wydanych na nazwisko Ł. K. (2) i G. P. (k. 2434-2436, t. 13);
- 14) częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) (k. 610-611, 683v, t. 4; (...) -1251v, t. 7; (...) - (...), t. 9; (...) -3772v, t. 19; (...) - (...), t. 20; 4141v-4147v, t. 22; (...) -4395v, t. 23; (...), t. 26), w których przyznał się do posługiwania się dowodem osobistym, z własnym zdjęciem i udzielenia pomocy nieustalonej osobie w jego przerobieniu;
- 15) częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. M. (1) (k. 2319-2310, 2339, 2399-2400, t. 12; (...) - (...), (...) - (...), (...) -2594v, t. 13; (...) -2967v, t. 15; (...) -3061v, t. 16; 4160-4161v, (...) -4218v, t. 22), w zakresie, w jakim przyznał do przekazania znajomemu swojego zdjęcia w celu wyrobienia fałszywych dokumentów na nazwisko Ł. K. (2), a następnie posłużenia się fałszywymi dokumentami przy wynajmie mieszkania;
- 16) częściowo zeznania świadka D. N., złożone przez niego w trakcie śledztwa (k. 152-158, t. 1) oraz w postępowaniu jurysdykcyjnym (k. 4948-4948v, t. 25).

Na podstawie wskazanych dowodów Sąd I instancji słusznie uznał sprawstwo i winę oskarżonych: P. S. (1) (za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – zarzut V części wstępnej wyroku) oraz T. M. (1) (za przestępstwa z art. 275 § 1 k.k., z art. 276 k.k. oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – zarzuty XII, XIII i XIV części wstępnej wyroku), a swoje stanowisko przekonująco i w sposób pełny i logiczny przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które w tym zakresie zasługuje w pełni na aprobatę.

VII. Odnosząc się do dalszych zarzutów obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., w których powoływał się na konkretne naruszenia przepisów procedury karnej związanych z niewłaściwą organizacją posiedzenia w dniu 9 lutego 2017r., na którym przesłuchano świadka K. K. (1) i ograniczenie w ten sposób prawa oskarżonych do obrony, to należało je zdecydowanie odrzucić, jako całkowicie bezzasadne i życzeniowe.

Po pierwsze, wbrew tym zarzutom, nie doszło do rażącej obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 155 k.p.k. poprzez nieodniesienie przez Sąd I instancji do wniosku obrońcy oskarżonych T. M. (1) i A. W. (1) z dnia 16 lutego 2017r. w przedmiocie sprostowania protokołu posiedzenia z dnia 9 lutego 2017r. (k. 6258, t. 32) i rzekome pozostawienie w nim nieoddającego rzeczywistego stanu rzeczy zapisu, jakoby o terminie tego posiedzenia oskarżony A. W. (1) został zawiadomiony za pośrednictwem swojego obrońcy.

Wspomniany zarzut nie był lojalny wobec akt sprawy i rzeczywistego przebiegu procesu, gdyż zarządzeniem z dnia 21 lutego 2017r., na podstawie art. 153 § 1 k.p.k. sprostowano protokół posiedzenia w dniu 9 lutego 2017r. w ten sposób, że wykreślono z niego zapis o tym, iż oskarżony A. W. (1) został zawiadomiony o terminie posiedzenia za pośrednictwem swojego obrońcy (k. 6259, t. 32).

Po wtóre, mimo podnoszenia przez obrońcę okoliczności, że oskarżony A. W. (1) nie został prawidłowo powiadomiony o zmianie terminu posiedzenia z 10 na 9 lutego 2017r., nie była to okoliczność prawdziwa. W systemie dokumentującym czynności sądowe o nazwie „ (...)” odnotowano bowiem dane co do doręczenia oskarżonemu A. W. (1) zawiadomienia o przesłuchaniu świadka K. K. (1) w dniu 9 lutego 2017r. w miejscu zamieszkania, czyli zam. (...) (...), (...) - (...) S. albo w miejscu pobytu, czyli w (...) W O., ul. (...), (...) - (...) O.. Ze wspomnianych danych systemu „ (...)” wynika, że zawiadomienie o zmianie terminu przesłuchania świadka K. K. (1) na dzień 9 lutego 2017r. na godz.

10.00, zostało w dniu 3 lutego 2017r. przesłane oskarżonemu A. W. (1), na adres zamieszkania: ul. (...), (...)-(...) W., po czym w dniu 3.03.2017r. wpłynęło do Sadu Okręgowego we Wrocławiu zwrotne poświadczenie jego odbioru ((...)). Z tego dokumentu wynikało, że zawiadomienie nie zostało doręczone (nr nadawczy (...)). Ustalenia te poczyniono na podstawie informacji Kierownika Sekretariatu Wydziału III Karnego Sądu Okręgowego we Wrocławiu (k. 6712-6713, t. 34).

Co więcej, wspomniane zwrotne poświadczenie odbioru tego zawiadomienia przesłanego prawidłowo oskarżonemu A. W. (1), znajduje się w aktach sprawy (na karcie 6377, t. 32) i wynika z niego, że zawiadomienie było dwukrotnie awizowane i nie zostało podjęte z urzędu pocztowego przez oskarżonego A. W. (1). Okoliczności te dowodzą jednoznacznie, że oskarżony A. W. (1) miał możliwość odbioru zawiadomienia o terminie przesłuchania świadka K. K. (1), lecz świadomie nie odebrał tego zawiadomienia i to po jego stronie leżał powód niestawiennictwa na to przesłuchanie. Zresztą, stawiennictwo oskarżonego na tym posiedzeniu nie było obowiązkowe i jego suwerenna decyzją było to, że na nie się nie stawił.

Po trzecie, mimo opisanego wyżej sprostowania protokołu przesłuchania świadka przez wykreślenie z niego zapisu o tym, iż oskarżony A. W. (1) został zawiadomiony o terminie posiedzenia za pośrednictwem swojego obrońcy (k. 6259, t. 32), w istocie Sąd Okręgowy we Wrocławiu mógł zinterpretować wniosek o zmianę terminu przesłuchania świadka (k. 6224-6225, t. 31), jaki skierował adw. R. K., jako potwierdzający wiedzę oskarżonych: T. M. (1) i A. W. (6) o terminie posiedzenia. Trudno było przypuszczać, aby prawidłowo zawiadomiony o tej czynności obrońca oskarżonych, nie podzielił się wiedzą o zmianie terminu posiedzenia ze swoimi mandantami, a nadto adw. R. K. w związku ze zmianą terminu posiedzenia z 10 na 9 lutego 2017r. zgłaszał kolizję procesową i wnosił o wyznaczenie innego terminu przesłuchania świadka: „nie będę w stanie ustanowić w ww. sprawach (ani w sprawie niniejszej) substytuta, **zaś moi Mocodawcy nie wyrażają zgody na zastępowanie mnie w niniejszej sprawie przez innego obrońcę**” (k. 6224, t. 31). Taki zapis mógł sugerować wiedzę obu oskarżonych o zmianie terminu posiedzenia.

Po czwarte, całkowicie bezzasadny był zarzut obrońcy o rzekomej rażącej obrazie przez Sąd I instancji przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 396 § 3 k.p.k. poprzez przeprowadzenie posiedzenia w dniu 9 lutego 2017r. i przesłuchanie świadka K. K. (1) pod nieobecność obrońcy oskarżonych: T. M. (1) i A. W. (1) w sytuacji, gdy w związku ze zmianą terminu posiedzenia z 10 na 9 lutego 2017r. zgłaszał on kolizję procesową i wnosił o wyznaczenie innego terminu przesłuchania świadka z uwagi na brak możliwości ustanowienia substytuta, także z uwagi na brak zgody oskarżonych w tym zakresie.

Zgodnie z przepisem art. 37a ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r. poz. 1999 z późniejszymi zmianami), adwokat wykonujący zawód w kancelarii adwokackiej oraz w spółkach, o których mowa w art. 4a ust. 1 tejże ustawy, obowiązany jest zapewnić zastępstwo w przypadku urlopu lub innej przemijającej przeszkody tak, aby prowadzone przez niego sprawy nie doznały uszczerbku. Natomiast art. 25 ust. 3 cyt. ustawy – Prawo o adwokaturze stanowi, że wypadku gdy adwokat prowadzący sprawę nie może wziąć osobiście udziału w rozprawie lub wykonać osobiście poszczególnych czynności w sprawie, może on udzielić substytucji.

Oznacza to, że obowiązek ustanowienia substytuta ciążył na adwokacie, a czas, w jakim dowiedział się o zmianie terminu posiedzenia, pozwalał na skuteczne ustanowienie substytucji. Zresztą, poza brakiem stawiennictwa na wspomniane przesłuchanie, obrońca nie wykazał w żadnej formie, aby zamierzał zadawać jakiegokolwiek pytania świadkowi K. K. (1) lub wyjaśnić jakiegokolwiek kwestie. Niestawiennictwo na wspomnianej czynności zarówno obrońcy, jak i jego zastępcy (substytuta), nie wykluczało możliwości przedstawienia na piśmie pytań do świadka, czego obrońca nie uczynił.

Wspomniane okoliczności, w połączeniu z nieodebraniem przez oskarżonego A. W. (1) zawiadomienia o zmianie terminu posiedzenia z poczty, każą stwierdzić, że oskarżony A. W. (1) nie miał wcale woli stawiennictwa na posiedzenie, na którym przesłuchiowano świadka, zaś wobec braku obowiązku stawiennictwa na to przesłuchanie przez obrońcę oskarżonych, Sąd Okręgowy nie miał obowiązku odwołania zaplanowanej czynności. Od woli oskarżonego A.

W. i obrońcy oskarżonych należała bowiem decyzja, czy stawić się na wspomniane posiedzenie osobiście lub ustanowić zastępstwo (substytucję) innego adwokata lub aplikanta adwokackiego, czy też z tego stawiennictwa zrezygnować. Świadczy to także o przyjętej świadomie taktyce obrończej, a nie o naruszeniu prawa oskarżonych do obrony.

Po piąte, jeżeli chodzi o oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. A. (1), którzy byli pozbawieni wolności, to nie zarządzano ich doprowadzenia na posiedzenie, na którym przesłuchano w dniu 9 lutego 2017r. świadka K. K. (1), gdyż upoważniał do tego przepis art. 396 § 3 k.p.k., zgodnie z którym w czynnościach wskazanych w art. 396 § 1 i 2 k.p.k. mają prawo brać udział strony, obrońcy i pełnomocnicy, a oskarżonego pozbawionego wolności sprowadza się tylko wtedy, gdy sąd uzna to za konieczne. W tym wypadku Sąd I instancji wyraźnie takiej konieczności nie widział, czemu dał wyraz na rozprawie w dniu 30 stycznia 2017r. Przewodnicząca składu orzekającego wyznaczając termin przesłuchania świadka K. K. (1) w miejscu zamieszkania bądź w szpitalu (w zależności od tego, gdzie będzie przebywał), pouczyła oskarżonych, iż nie będą doprowadzani na przesłuchanie świadka (k. 6128v, t. 31).

VIII. Nie był zasadny zarzut apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 147 § 2 pkt 2 k.p.k. polegającym na nieutrwaleniu za pomocą urządzenia do rejestracji dźwięku i obrazu przesłuchania w trybie art. 396 k.p.k. świadka Ł. K. (3), w szczególności w sytuacji, gdy na posiedzeniu tym nie było ani oskarżonych, ani obrońcy T. M. (1) i A. W. (1).

Po pierwsze, zarzut już na pierwszy rzut oka wydaje się chybiony, skoro świadek Ł. K. (3) nie był przesłuchiwany na posiedzeniu realizowanym w trybie art. 396 k.p.k., lecz na rozprawie głównej w dniu 10 sierpnia 2016r. (k. 5377-5379, t. 27). Wydaje się jednak, że obrońcy chodziło w istocie o czynność przesłuchania na posiedzeniu w dniu 9 lutego 2017r. świadka K. K. (1) (k. 6234-6238, t. 31), a nie świadka Ł. K. (3). Rzeczywiście, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 147 § 2 pkt 2 k.p.k., posiedzenia, na którym przesłuchano świadka K. K. (1) nie utrwalono za pomocą urządzenia do rejestracji dźwięku i obrazu.

Po wtóre, brak nagrania przebiegu przesłuchania świadka K. K. (1), o którym mowa w art. art. 147 § 2 pkt. 2 k.p.k., nie miał znaczenia dla skuteczności tej czynności, gdyż zachowano formę protokolarną, przewidzianą w art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k., natomiast przepisy procedury karnej nie przewidują żadnej sankcji za niedochowanie formy rejestracji przesłuchania świadka, przewidzianej w art. 147 § 2 pkt 2 k.p.k.

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2011r. sygn. V KK – 143/11, oceniającym skuteczność czynności przesłuchania na gruncie analogicznego przepisu art. 185a k.p.k.: „utrwalenie za pomocą urządzenia rejestrującego obrazu i dźwięku z przesłuchania pokrzywdzonego, o którym mowa w art. 185a k.p.k. zgodnie z treścią art. 147 § 2 pkt. 2 k.p.k. jest względnie obligatoryjne. A zatem, niezależnie od odczytania protokołu z przesłuchania świadka na rozprawie należy odtworzyć zapis wizualny i dźwiękowy tego przesłuchania, jeśli w ogóle go sporządzono. **W żadnej mierze ustawodawca nie uzależnił jednak prawidłowości przeprowadzenia czynności przesłuchania takiego pokrzywdzonego od zarejestrowania audiowizualnego. Utrwalenia przebiegu takiej czynności można w ogóle zaniechać, gdy uniemożliwiają to względy techniczne**” (OSNKW 2012, z. 2, poz. 17 – podkreśl. Sądu Apel.).

Podobnie pragmatyczne stanowisko zajął Sąd Najwyższy na gruncie procedury cywilnej, przewidującej również obowiązkowe utrwalenie przebiegu posiedzenia jawnego, które przewiduje przepis art. 157 § 1 k.p.c. stanowiący, że z przebiegu posiedzenia jawnego protokolant sporządza protokół. Protokół sporządza się, utrwalając przebieg posiedzenia za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk oraz pisemnie, pod kierunkiem przewodniczącego, zgodnie z art. 158 § 1 k.p.c. Jednak, jeżeli ze względów technicznych utrwalenie przebiegu posiedzenia za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk nie jest możliwe, protokół jest sporządzany wyłącznie pisemnie, pod kierunkiem przewodniczącego, zgodnie z art. 158 § 2 k.p.c. (art. 157 § 1¹ k.p.c.).

W wyroku z dnia 26 maja 2017r. sygn. I CSK – 519/16 Sąd Najwyższy stwierdził: „z art. 157 § 1¹ k.p.c. wynika, że brak możliwości zarejestrowania przebiegu posiedzenia z wykorzystaniem urządzeń technicznych nie usprawiedliwia odroczenia tego posiedzenia, lecz oznacza konieczność zaprotokołowania jego przebiegu w sposób tradycyjny, jakim

wymiar sprawiedliwości posługiwał się przez całe dziesięciolecie, a większości krajów europejskich posługuje się do dziś”. (LEX nr 2352156).

Po trzecie, obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. w swojej apelacji nie wykazał, w jaki sposób brak formy utrwalania przebiegu przesłuchania świadka K. K. (1) miały mieć wpływ na treść wyroku i jakich to ważnych okoliczności nie wyjaśniono stosując wyłącznie tradycyjną formę spisania protokołu. Należy bowiem zwrócić uwagę, że na posiedzeniu sędziego uprzedziła świadka o treści art. 182 k.p.k., art. 183 k.p.k., art. 185 k.p.k., odstępując od odebrania przyrzeczenia od świadka zgodnie z art. 187 § 3 k.p.k. Następnie ujawniono odpis postanowienia o przedstawieniu zarzutów z karty 4420-4421, t. 23 akt sprawy. Pouczony o prawie do odmowy składania zeznań w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k., art. 55 ust. 1 i 3 oraz 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, świadek K. K. (1) oświadczył, że nie chce zeznawać, po czym ujawniono jego wyjaśnienia w trybie art. 182 § 3 k.p.k. Trudno uznać, by taki sposób przesłuchania naruszał jakiegokolwiek zasady procedury karnej i miał wpływ na treść wyroku.

Po czwarte, mimo braku rejestracji przebiegu posiedzenia, niemożliwej ze względu okoliczności przesłuchania świadka daleko od sądu właściwego i w miejscu pobytu w związku ze stanem zdrowia, w trakcie posiedzenia obecny był substytucyjny obrońca z wyboru oskarżonego P. S. (1), który nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń do przebiegu czynności i nie wnosił o sprostowanie protokołu przesłuchania (k. 6234-6238, t. 31).

IX. Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut postawiony w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 406 § 1 k.p.k. w zw. art. 376 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. polegającej na prowadzeniu rozprawy w dniu 17 marca 2017r. pod nieobecność oskarżonego A. W. (1), wskutek uznania jego nieobecności za nieusprawiedliwioną w oparciu o notatkę służbową funkcjonariusza Policji i bez zasięgnięcia w tym zakresie opinii biegłego, w sytuacji, gdy oskarżony przedłożył do akt sprawy zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza sądowego i wnosił o odroczenie terminu rozprawy, co w konsekwencji miało doprowadzić do uniemożliwienia oskarżonemu A. W. (1) odniesienia się do całokształtu materiału dowodowego w sprawie i spowodowało wydanie wyroku bez udzielenia A. W. (1) końcowego głosu w sprawie.

Po pierwsze, jak słusznie przypomniał D. Ś. (D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. III, WKP 2017 teza 13 do art. 406 k.p.k.), w dawniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (przed wejściem w życie nowelizacji obowiązującej od 1.07.2015r.) wskazywano, że naruszenie art. 406 § 1 k.p.k. może stanowić podstawę uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W wyroku z dnia 23.07.1975r. sygn. II KR – 62/75 (LEX nr 19016), Sąd Najwyższy wskazał, że ostatnie słowo daje oskarżonemu możliwość ustosunkowania się do przeprowadzonego przewodu sądowego, tj. do przeprowadzonych dowodów, oraz do głosów oskarżyciela i obrońców i powinno być wzięte pod uwagę przy naradzie nad wyrokiem oraz może mieć wpływ na jej wynik, a tym samym na treść wyroku. Sąd Najwyższy pogląd ten wyraził w sytuacji, gdy sąd nie udzielił głosu oskarżonym, choć uprzednio umożliwił wypowiedzenie się pozostałym stronom i obrońcy. Podobnie w wyroku z 18.01.1980r. sygn. III KR – 421/79 (OSNPG 1980/7, poz. 96), Sąd Najwyższy stwierdził, że nieudzielenie głosu oskarżonym i tym samym uniemożliwienie im skorzystania ze wszystkich uprawnień, a nadto ustosunkowania się do głosów oskarżyciela publicznego oraz obrońców, spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku. W wyroku z 9.08.2002r. sygn. V KKN – 380/00 (LEX nr 57167), Sąd Najwyższy wskazał, że mogło mieć wpływ na treść wyroku nieudzielenie głosu obrońcy oskarżonego (choć udzielono go samemu oskarżonemu), a to z uwagi na fakt, iż niedopuszczenie obrońcy do głosu nie tylko pozbawiło go możliwości pełnego odniesienia się do argumentacji strony przeciwnej, lecz także uniemożliwiło wyrażenie pełnego stanowiska przez oskarżonego, który w tej sytuacji nie mógł swej własnej argumentacji oprzeć na wypowiedzi działającego na jego korzyść profesjonalisty.

Przedstawione orzecznictwo Sądu Najwyższego straciło jednak na aktualności w zakresie wskazywanej konieczności uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu naruszenia art. 406 § 1 k.p.k. Stanowisko wyrażone w powołanych wyrokach powinno być obecnie oceniane również przez pryzmat aktualnego brzmienia art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. Zauważyć bowiem należy, że art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., w brzmieniu obowiązującym od 1.07.2015r. stanowi wyraźnie, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do

ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Nowe brzmienie tego przepisu łączy się z przyjęciem koncepcji szerszego merytorycznego orzekania przez sąd odwoławczy. **W konsekwencji należy uznać, że naruszenie art. 406 § 1 k.p.k. nie stanowi już podstawy uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. To uchybienie może być natomiast konwalidowane na etapie postępowania odwoławczego przez przedstawienie w apelacji stanowiska skarżącego co do oczekiwanego merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy** (por. D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. III, WKP 2017 teza 13 do art. 406 k.p.k.).

Po wtóre, w realiach niniejszej sprawy, zgodnie z przepisem art. 374 § 1 k.p.k., oskarżony ma prawo brać udział w rozprawie, zaś przewodniczący lub sąd mogą uznać jego obecność za obowiązkową. Jedynie w sprawach o zbrodnie obecność oskarżonego podczas czynności, o których mowa w art. 385 k.p.k. i art. 386 k.p.k., jest obowiązkowa (art. 374 § 1 k.p.k.). Oskarżony A. W. (1) miał zatem obowiązek uczestnictwa w rozprawie głównej tylko w czynnościach, o których mowa w art. 385 k.p.k. i art. 386 k.p.k. i to tylko w zakresie dotyczącym właśnie tego oskarżonego. Nie miał natomiast obowiązku stawiennictwa w dalszej części rozprawy, nie wyłączając stawiennictwa na głosy stron. Nie miał także obowiązku wygłoszenia tzw. głosu końcowego.

Jak słusznie stwierdzono w doktrynie, uczestnik (nie tylko oskarżony) nie musi skorzystać ze swego prawa i może odmówić wygłoszenia przemówienia. Wygłoszenie przemówienia jest prawem uczestnika, a zatem odmowa jego wygłoszenia nie wymaga uzasadnienia i nie stanowi naruszenia prawa procesowego, a tym samym przyczyny odwoławczej. Uczestnik może w ogóle odmówić wystąpienia bądź też odmowa może się ograniczać jedynie do ponownego przemówienia czy repliki, przy skorzystaniu z możliwości wcześniejszego zabrania głosu (por. Sławomir Steinborn Sławomir (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el. 2016 teza 11 do art. 406 k.p.k.).

Po trzecie, przedmiotem oceny Sądu Apelacyjnego powinno być zatem najważniejsze ustalenie, czy oskarżony A. W. (1) rzeczywiście chciał wygłosić po zamknięciu przewodu sądowego końcowe przemówienie, podsumowujące ujawniony materiał dowodowy, co miało dać Sądowi I instancji pełen obraz pozwalający na weryfikację materiału dowodowego, czy też faktycznie zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania (ewentualnie nadużywania procedury karnej dla szukania podstaw odwoławczych lub kasacyjnych) i nie miał rzeczywistej woli podsumowania i omówienia dowodów przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji. W tym zakresie nie było potrzeby weryfikacji, czy zaświadczenie lekarza sądowego W. D. o niemożności stawiennictwa oskarżonego A. W. (1) na rozprawie głównej w dniu 17.03.2017r. było wydane nierzetelnie, lecz to, czy oskarżony ten miał wolę stawiennictwa na rozprawie głównej, aby wygłosić tzw. ostatnie słowo, zaś wspomniane zaświadczenie traktował wyłącznie jako pretekst, by nie stawić się i przedłużyć postępowanie. Właśnie tak należy odczytywać fakt, że Sąd Okręgowy dopuścił dowód z notatki służbowej funkcjonariusza CBS (k. 6440, t. 32), a nie jako dowód na okoliczność wymagającą wiedzy specjalnej.

Należało zatem oceniać całokształt zachowań oskarżonego A. W. (1), w tym niestawiennictwo na inne rozprawy przed Sądem I instancji po zamknięciu przewodu sądowego, a także niestawiennictwo na rozprawę odwoławczą przed Sądem Apelacyjnym, gdzie oskarżony mógł także przedstawić swoje racje osobiście i omówić dowody zgromadzone, przeprowadzone i ocenione przez Sąd I instancji. Nie ulega bowiem wątpliwości, że stawiennictwo na czynności końcowe w postępowaniu karnym (w tym mowy końcowe i tzw. ostatnie słowa oskarżonych) nie jest obowiązkowe, zgodnie z przepisami art. 374 § 1 i 1a k.p.k. Z tych powodów dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, w celu weryfikacji zaświadczenia lekarza sądowego W. D., o co wnosili strony na rozprawie odwoławczej, było bezprzedmiotowe i nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia wskazanych kwestii. Spowodowało to oddalenie, na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., wniosków prokuratora i obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego w celu weryfikacji zaświadczenia lekarza sądowego W. D..

Tymczasem, należało mieć na uwadze, że oskarżony A. W. (1), chociaż stawił się na rozprawie głównej w dniu 8 marca 2017r. wraz ze swoim obrońcą z wyboru, to jednak ani on, ani obrońca po zamknięciu przewodu sądowego nie wygłosili mów końcowych. Obrońca oskarżonych: T. M. (1) i A. W. (1) oświadczył, że nie może wygłosić mowy

końcowej ponieważ nie jest przygotowany, a nadto że w dniu 14 marca 2017r. nie może składać głosów ponieważ ma kolidzję i będzie go reprezentował substytut. Zobowiązał się przemawiać w dniu 17 marca 2017r. (k. 6408, t. 32).

Na kolejnej rozprawie w dniu 14 marca 2017r. stawiała się obrończyni substytucyjna oskarżonego A. W. (1), przedstawiając kartę informacyjną z (...) Szpitala (...), z której wynikało, iż poprzedniego dnia oskarżony A. W. (1) był konsultowany (k. 6412-6413, 6414-6416, t. 32), lecz pomimo niestawiennictwa tego oskarżonego obrończyni nie wносиła o odroczenie rozprawy, wyrażając zgodę na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność (k. 6434-6434v, t. 32). Nie dawała w żaden sposób wyrazu temu, że oskarżony A. W. (1) zamierzał skorzystać z uprawnień z art. 406 § 1 k.p.k.

Na ostatniej rozprawie w dniu 17 marca 2017r. stawił się jego obrońca z wyboru oskarżonego A. W. (1), adw. R. K. i oświadczył, że oskarżony wyraża zgodę na prowadzenie rozprawy pod jego nieobecność w zakresie głosów stron, natomiast chciałby wygłosić swoją mowę, lecz nie przekazał kiedy. Obrońca oświadczył, że „stanie się to, kiedy pozwoli mu na to zdrowie, lecz nie przekazał konkretnego terminu” (k. 6455v, t. 32). Ujawniono kartę informacyjną leczenia szpitalnego z 13 marca 2017r. wraz ze skierowaniem do (...) (k. 6412-6413, 6414-6416, t. 32), a także zaświadczenie lekarskie lekarza sądowego numer (...) (k. 6436, t. 32) i odczytano notatkę służbową z dnia 16 marca 2017 r. sporządzoną przez funkcjonariusza policji (k. 6440, t. 32). Na tej podstawie Sąd I instancji uznał nieobecność oskarżonego A. W. (1) na rozprawie za nieusprawiedliwioną oceniając, że doznał on skręcenia stawu skokowego i skręcenia kolana, co nie jest chorobą uniemożliwiającą stawiennictwo do sądu, a nadto, jak wynikało z notatki służbowej funkcjonariusza policji, oskarżony A. W. (1) porusza się po mieście samodzielnie i z tych przyczyn jego niestawiennictwo w Sądzie należy uznać za nieusprawiedliwione oraz przeprowadzić rozprawę w całości pod nieobecność oskarżonego, nie uwzględniając wniosku obrońcy o przerwę, celem stawiennictwa A. W. (1) (k. 6455v, t. 32).

Oceniając całokształt zachowań oskarżonego A. W. (1), w tym niestawiennictwo na inne rozprawy przed Sądem I instancji po zamknięciu przewodu sądowego, a także niestawiennictwo na rozprawę odwoławczą przed Sądem Apelacyjnym, gdzie oskarżony mógł także przedstawić swoje racje osobiście i omówić dowody zgromadzone, przeprowadzone i ocenione przez Sąd I instancji, nie ulegało wątpliwości, że oskarżony A. W. (1) miał możliwość osobistego przedstawienia swoich racji przed sądami obu instancji, a mimo to z takich możliwości nie skorzystał. Stawiennictwo na czynności końcowe w postępowaniu karnym (w tym mowy końcowe i tzw. ostatnie słowa oskarżonych) nie jest obowiązkowe, zgodnie z przepisami art. 374 § 1 i 1a k.p.k. Nie oznacza to jednak, że owe racje oskarżonego A. W. (1) i jego ocena dowodów nie została przedstawiona sądom obu instancji. Przedstawił ją bowiem w mowie końcowej obrońca oskarżonego przed Sądem Okręgowym we Wrocławiu, jako prawnik wspierając ją fachową prawniczą argumentacją, co przekreślało zarzuty, że brak osobistego wystąpienia oskarżonego A. W. (1) miał wpływ na treść wyroku zapadłego w pierwszej instancji.

Co więcej, w apelacji obrońca oskarżonego A. W. (1) przedstawił racje oskarżonego A. W. (1), także wspierając je fachową prawniczą argumentacją, co czyni nieuzasadnionymi zarzuty, że brak osobistego wystąpienia oskarżonego A. W. (1) miał wpływ na brak uwzględnienia jego oceny materiału dowodowego podczas kontroli instancyjnej wyroku zapadłego w pierwszej instancji.

X. Nie był zasadny zarzut postawiony w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 170 § 1 k.p.k., która miała polegać na nierozpoznananiu wniosku obrońcy oskarżonych o przesłuchanie świadków wymienionych we wniosku dowodowym z dnia 6 lipca 2015r. (k. 3999-4000, t. 21), pomimo tego, że wniosek ten był złożony bezpośrednio po wpłynięciu do Sądu I instancji aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, zaś ustalenie danych świadków nie nastręczało trudności, albowiem ustalił je Prokurator Prokuratury Rejonowej W. S., prowadząc postępowanie o sygnaturze 1 Ds. 700.2016, na co obrońca oskarżonych zwracał uwagę Sądowi I instancji, okoliczności zaś na jakie świadkowie byli zawnioskowani miały istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Co więcej, ten zarzut był nielojalny wobec akt postępowania karnego i rzeczywistych czynności organów procesowych.

Po pierwsze, trzeba jasno stwierdzić, że już na etapie postępowania przygotowawczego obrońca oskarżonych, adw. R. K. złożył wnioski dowodowe o przesłuchanie świadków:

1) R. R. (2), D. S., I. K., P. B. i A. K. (3) na okoliczność, że w okresie przebywania L. W. (1) na przełomie lat 2013-2014 w Areszcie Śledczym we W. werbalizował on groźby względem T. M. (1), co wskazuje na motyw, jakim kierował się L. W. (1) pomawiając T. M. (1) o popełnianie szeregu przestępstw, w szczególności udział w zorganizowanej grupie przestępczej oraz przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2) M. M. i J. M. na okoliczność kierowania przez L. W. (1) na przełomie lat 2013-2014 gróźb względem T. M. (1), za pośrednictwem swojej konkubiny, a także na okoliczność, że w owym czasie konkubina L. W. (1) mieszkała w mieszkaniu matki T. M. (1).

Oba te wnioski dowodowe zostały oddalone postanowieniem prokuratora prowadzącego śledztwo, wydanego w dniu 19 czerwca 2015r. (k. 3858-3859, t. 20), w którym prokurator uznał, że powodem złożenia wyczerpujących wyjaśnień przez L. W. (1) i ujawnienia roli oskarżonego T. M. (1) w zorganizowanej grupie przestępczej nie był konflikt o poręczenie majątkowe wpłacone przez konkubinę L. M. (1) A. T., które uległo przepadkowi w związku z ukrywaniem się T. M. (1) przed organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, lecz potrzeba ujawnienia swojej działalności przestępczej i wola skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 k.k.

Po wtóre, na rozprawie w dniu 23 lutego 2017r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu rozpoznał wniosek dowodowy obrońcy z dnia 6 lipca 2015r. (k. 3999-4000, t. 21). Na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 4 k.p.k. Sąd I instancji oddalił wskazany wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego T. M. (1) o przesłuchanie wymienionych tam świadków uznając, że okoliczności jakie miały być udowodnione, nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto dowodu nie da się przeprowadzić, bo nie zostały podane adresy świadków.

Nie był zatem zasadny zarzut obrońcy oskarżonego T. M. (1), że takie wnioski dowodowe nie zostały w ogóle ocenione i rozpoznane przez organy procesowe, w tym przez Sąd I instancji.

Po trzecie, całkowicie nieprzydatne dla stwierdzenia motywów, którymi się kierował L. W. (1) ujawniając przestępczą działalność swoją i innych osób, w tym oskarżonego T. M. (1), jest przesłuchanie świadków, wskazanych przez obrońcę we wniosku dowodowym z dnia 6 lipca 2015r. (k. 3999-4000, t. 21). Świadczyli oni jedynie o potwierdzeniu konfliktu L. W. (1) z oskarżonym T. M. (1) w związku z przepadkiem poręczenia majątkowego wpłaconego przez konkubinę L. M. (1) A. T., które uległo przepadkowi w związku z ukrywaniem się T. M. (1) przed organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, a nawet groźby wypowiedane przez L. W. (1) pod adresem oskarżonego T. M. (1). Jednak jakiegokolwiek zeznania świadków były nieprzydatne do stwierdzenia, jakie rzeczywiście motywami (własne przemyślenia świadka, wewnętrzne refleksje nad swoim dotychczasowym życiem i przestępczą działalnością, przyszłością siebie i rodziny) skłoniły L. W. (1) do ujawnienia przestępczej działalności. Dla takiej oceny są nieprzydatne przesłuchania świadków wymienionych przez wnioskodawcę, natomiast taka ocena może być dokonana wyłącznie w oparciu o całokształt materiału dowodowego przez sąd orzekający.

Mając powyższe na uwadze należy potwierdzić prawidłowość oddalenia wniosków dowodowych obrońcy przez Sąd I instancji, gdyż zachodziły podstawy z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.

XI. Nie był zasadny zarzut postawiony w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k., mającej polegać na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonych: T. M. (1) i A. W. (1), złożonego na rozprawie w dniu 8 marca 2017r. w przedmiocie przesłuchania w charakterze świadka brata L. W. (1), celem wyjaśnienia rozbieżności między ich zeznaniami. Obrońca dowodził, że wnioski te były możliwe do przeprowadzenia i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy, a jednocześnie nie zmierzały do przedłużenia postępowania, lecz wszechstronnego wyjaśnienia jej wszelkich okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, obrońca domagał się przesłuchania w charakterze świadka brata M. W. (nie wymieniając, że chodzi o R. W.), przebywającego w Zakładzie Karnym w B. na okoliczność istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w latach 2008-2009, składu tej grupy oraz ewentualnej współpracy między M. W. a T. M. (1) oraz konfliktu między L. W. (1) a T. M. (1). R. W. miał mieć informacje na temat grupy przestępczej od L. W. (1). Już treść tego wniosku zawierała poważne wątpliwości co do przydatności przesłuchania świadka R. W., skoro mógł mieć wiedzę o przestępczej działalności brata wyłącznie od samego L. W. (1), a sam nie był członkiem wspomnianej zorganizowanej grupy przestępczej.

Po wtóre, Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie oddalił wniosek dowodowy obrońcy, akceptując argumenty prokuratora, że R. W., brat L. W. (1), przebywał w zakładzie karnym za zabójstwo od wielu lat, a zatem był izolowany od L. W. (1) na pewno przed okresem, kiedy miała działać zorganizowana grupa przestępcza kierowana przez L. W. (1), w skład której mieli wchodzić oskarżeni. Okoliczność tę sprawdzono na etapie postępowania apelacyjnego ustalając na podstawie informacji z systemu (...), że R. W. odbywa nieprzerwanie karę 15 lat pozbawienia wolności od 21 stycznia 2004r. (k. 6767-6770, t. 34), a zatem w okresie przestępstw zarzuconych oskarżonym nie przebywał na wolności i nie mógł mieć własnej wiedzy o istotnych aspektach działania zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez L. W. (1). Z tych powodów, złożenie wniosku dowodowego było nieprzydatne do stwierdzenia okoliczności dotyczącej istnienia grupy przestępczej i jej składu, a ponadto w sposób oczywisty zmierzało do przedłużenia postępowania.

XII. Całkowicie bezpodstawny był zarzut postawiony w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k., mający polegać na bezzasadnym oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonych: T. M. (1) i A. W. (1), złożonego na rozprawie w dniu 8 marca 2017r. o przeprowadzenie na rozprawie głównej konfrontacji między świadkami: L. W. (1) a A. N. (1), celem wyjaśnienia rozbieżności między ich zeznaniami, w sytuacji, gdy wnioski te były możliwe do przeprowadzenia i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy a jednocześnie nie zmierzały do przedłużenia postępowania, lecz wszechstronnemu wyjaśnieniu jej wszelkich okoliczności faktycznych.

Po pierwsze, przeprowadzenie konfrontacji w trybie art. 172 k.p.k. nigdy nie ma charakteru obowiązkowego, a taka czynność jest jedynie szczególną formą przesłuchania oskarżonych, świadków lub biegłych, która ma służyć wyjaśnieniu rozbieżności w ich wyjaśnieniach, zeznaniach lub opiniach.

Jeżeli nie ma perspektyw, aby możliwe było usunięcie wspomnianych rozbieżności, to nie ma wcale potrzeby przeprowadzania konfrontacji, gdyż i tak ocena wyjaśnień, zeznań lub opinii należy do zadań organów procesowych (sądu orzekającego).

Po wtóre, na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. Sąd Okręgowy słusznie oddalił ten wniosek dowodowy obrońcy oskarżonych: T. M. (1) i A. W. (1) uznając, że jest on nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanych okoliczności, gdyż wiarygodność zeznań i wyjaśnień wszystkich osób podlega ocenie sądu i konfrontacja między świadkami nie może przesądzać o wiarygodności zeznań, a wnioski w sposób oczywisty zmierzały do przedłużenia postępowania.

XIII. Chybione i życzeniowe były zarzuty postawione w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 182 § 1 k.p.k. polegającej na przesłuchaniu świadków: K. S. oraz I. H., w sytuacji, gdy oświadczyły one, że korzystają z prawa odmowy składania zeznań, a osoby, co do których miały one prawo do odmowy składania zeznań, stały pod zarzutem działania w ramach zorganizowanej grupie przestępczej z pozostałymi oskarżonymi. Obrońca dowodził, że chociaż do części oskarżonych świadkom tym nie przysługiwało prawo odmowy składania zeznań, to jednak złożenie przez świadków zeznań mogło w sposób pośredni rzutować na sytuację procesową oskarżonych, co do których świadkom tym przysługiwało prawo odmowy składania zeznań.

Po pierwsze, w wypadku świadków: K. S. oraz I. H., podobnie jak w wypadku wszystkich świadków, którym przysługiwało prawo do odmowy składania zeznań na podstawie art. 182 § 1-3 k.p.k., a także prawo odmowy odpowiedzi na pytania (art. 183 k.p.k.) lub domagania się zwolnienia z obowiązku złożenia zeznań (art. 185 k.p.k.),

Sąd Okręgowy niezwykle starannie respektował wspomniane uprawnienia procesowe. Także świadkowie: K. S. i I. H. zostały pouczone o prawie do odmowy składania zeznań z art. 182 § 1 k.p.k., z którego skorzystały, lecz prawo to obowiązywało wyłącznie w tym zakresie, który dotyczył oskarżonych, będących dla nich osobami najbliższymi, a także o uprawnieniach z art. 183 § 1 k.p.k. Trzeba bowiem pamiętać, że w realiach niniejszej sprawy na oskarżonych: P. S. (1) i T. M. (1) ciążyły także zarzuty, które nie były bezpośrednio związane z zarzutami wobec pozostałych oskarżonych. Świadek K. S. mogła mieć zatem wiedzę o przestępstwach zarzuconych oskarżonemu T. M. (1), których nie popełnił wspólnie z oskarżonym P. S. (1), natomiast świadek I. H. mogła mieć wiedzę o przestępstwach zarzuconych oskarżonemu P. S. (1), których nie popełnił wspólnie z oskarżonym T. M. (1).

W doktrynie i orzecznictwie wielokrotnie dawano wyraz temu, że w sprawach złożonych pod względem podmiotowym świadek ma prawo odmowy zeznań tylko w takim zakresie, w jakim one dotyczą tego oskarżonego, który jest dla świadka osobą najbliższą (por. niepublikowany wyrok SN z 13 marca 1987r. sygn. III KR – 495/86, LexisNexis nr 8188881; ponadto wyrok SN z 10 sierpnia 1984r. sygn. IV KR – 173/84, LexisNexis nr 309601, OSPiKA 1985, nr 6, poz. 114, a także W. Grzeszczyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. X, LexisNexis 2014, teza 4 do art. 182 k.p.k.). W tym ostatnim wyroku z dnia 10 sierpnia 1984r. sygn. IV KR – 173/84 Sąd Najwyższy stwierdził wprost: **„Ujawnienie zeznań osoby, która skorzystała z prawa ich odmowy na podstawie art. 165 lub 167 k.p.k., jest niedopuszczalne wówczas, gdy zeznania te dotyczą oskarżonych, w stosunku do których taka odmowa nie przysługuje, lecz w sposób bezpośredni lub pośredni wpływają na sytuację procesową tego oskarżonego, wobec którego świadek skorzystał z przysługującego mu uprawnienia”**. (LEX nr 20958). Podobne stanowisko zajmowali inni komentatorzy (T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, LEX 2014, teza 6 do art. 182 k.p.k. oraz R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I ABC 1998, teza 8 do art. 182 k.p.k.). Ten ostatni autor, powołując się na orzecznictwo argumentował, iż niewątpliwie możliwe jest rozdzielenie zeznań dotyczących czynu, o którego popełnienie oskarżonych jest kilka osób. Chodzi także o sytuacje, gdy inni oskarżeni stoją pod zarzutem popełnienia jeszcze innych czynów. W wypadku gdy zeznania świadka, któremu przysługuje prawo odmowy zeznań, składane w stosunku do innych współoskarżonych dotyczą także tego, co do którego przysługuje mu prawo odmowy zeznań, nie mogą być brane przez sąd pod uwagę w zakresie ustaleń dotyczących tego oskarżonego (por. także wyrok SN z 3.02.1965r. sygn. II K – 224/64, PiP 1965, nr 7, s. 165; wyrok SN z 16.11.1959r. sygn. IV K – 396/59, OSN 1960, nr 4, poz. 68).

Po wtóre, analiza apelacji pozwala na wniosek, że obrońca nie wykazał, w jakim zakresie odebrano zeznania od świadków: K. S. oraz I. H. co do okoliczności, na które przysługiwało im prawo do odmowy zeznań.

Po trzecie, absolutnie nie można mówić o tym, że odebranie zeznań od świadków: K. S. oraz I. H. wpłynęło na treść wyroku, skoro odnosząc się do tych zeznań w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji stwierdził jedynie: „Świadek K. S. odmówiła składania zeznań w odniesieniu do swojego męża. W pozostałym zakresie jej zeznania nie wniosły do sprawy żadnych okoliczności. Tej samej treści zeznania złożyła I. H., która odmówiła składania zeznań w odniesieniu do swojego konkubenta, T. M.. Jej zeznania również nie wniosły do sprawy istotnych okoliczności” (strona 25 uzasadnienia wyroku – k. 6525, t. 33 akt sprawy).

XIV. Nie był zasadny zarzut postawiony w apelacji obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomej rażącej obrazie przepisów postępowania, która mogła mieć istotny wpływ na treść wyroku, czyli art. 193 k.p.k. polegającej na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu środków odurzających, na okoliczność ustalenia, czy w sytuacji, gdy plantacja założona przez L. W. (1) w K. działała przez okres około 6 tygodni, mogła dostarczyć gotowego produktu w postaci marihuany w ilościach podawanych przez świadka.

Wspomniana okoliczność została ustalona na podstawie dowodów osobowych i zdecydowanie nie było potrzeby zasięgnięcia wiedzy specjalnej. Na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. A. (1), a także zeznań świadków: L. W. (1), K. K. (1) i W. R., uzupełnionych wynikami wizji lokalnej z udziałem L. W. (1) (k. 1221-1226, 1227-1245, t. 7) Sąd Okręgowy we Wrocławiu ustalił, że latem 2009r. K. K. (1) nawiązał w Holandii znajomość z mężczyzną narodowości polskiej, o imieniu H., który pracował wcześniej na plantacjach marihuany. W porozumieniu z L. W. (1) mężczyzna

ten został sprowadzony do Polski celem poprowadzenia plantacji, a L. W. (1) w lipcu 2009r. wynajął od W. R. posesję w K. przy ul. (...), gdzie została założona plantacja marihuany. Na posesji posadzono około 400 krzaków z gotowych sadzonek, sprowadzonych z Holandii wraz z niezbędnym wyposażeniem. Sprzęt konieczny do założenia i prowadzenia plantacji wraz z sadzonkami przywiózł mężczyzna o imieniu H.. Koszty założenia plantacji w kwocie 20.000,00 złotych ponieśli w równych częściach L. W., T. M., P. S. i A. A., zaś mężczyzna o imieniu H. zajmował się bieżącą opieką nad uprawą. Już sam zakres organizacji przedsięwzięcia wskazywał na duży rozmach i możliwość pozyskania znacznej ilości narkotyków ze wspomnianej plantacji.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynikało, że po pobiciu A. A. (1) przez L. W. (1) i interwencji funkcjonariusza Policji mężczyźni zdecydowali się zlikwidować plantację marihuany. Nie później niż w październiku 2009r. na posesję w K. przyjechali oskarżony A. W. (1) i R. R. (1) ps. (...), którzy ścięli wszystkie rośliny i zlikwidowali plantację. Ścięte konopie przewieźli do wynajmowanego mieszkania przy ul. (...) i tam je wysuszyli uzyskując 500-600 gram marihuany o wartości łącznej nie mniejszej niż 12.500 złotych, stanowiących nie mniej niż 5.000 porcji handlowych narkotyku. Okoliczności te zostały ujawnione na podstawie wyjaśnień i zeznań przesłuchanych osób i nie było potrzeby powoływania w tym zakresie biegłego, a tylko w takim wypadku uruchamiają się obowiązki procesowe wynikające z art. 193 § 1 k.p.k.

Całkowicie na marginesie należy przypomnieć, że doktrynie formułowano wypowiedzi wskazujące na ograniczone możliwości postawienia w środku odwoławczym od wyroku zarzutu obrazy art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. Jak stwierdził D. Ś., w wypadku nierozpoznania wniosku dowodowego zarzut odwoławczy powinien dotyczyć naruszenia art. 167 § 1 zdanie pierwsze k.p.k. W przypadku postawienia takiego zarzutu przy formułowaniu wniosku odwoławczego skarżący powinien uwzględniać treść art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. Z przepisu tego wynika, że w takim układzie procesowym, gdy apelacja została wniesiona na korzyść oskarżonego, nie zachodzi żadna ze wskazanych tam podstaw uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, chyba że sąd pierwszej instancji oddalił wszystkie wnioski dowodowe i żadnego dowodu nie przeprowadził, co jest mało prawdopodobne. W takiej dopiero sytuacji podstawą uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania byłaby konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości (art. 437 § 2 zdanie drugie in fine k.p.k.). W wypadku uznania zarzutu naruszenia art. 170 § 1 k.p.k. lub art. 193 § 1 k.p.k., albo art. 201 k.p.k., sąd odwoławczy powinien uwzględnić wniosek dowodowy i przeprowadzić dowód na rozprawie apelacyjnej. W związku z tym, we wniosku odwoławczym skarżący powinien wnosić o zmianę zaskarżonego wyroku w taki sposób, w jaki przewiduje wykazanie okoliczności wnioskowanym dowodem. Jedynie w przypadku apelacji na niekorzyść oskarżonego od wyroku uniewinniającego, umarzającego lub warunkowo umarzającego postępowanie – z uwagi na treść art. 454 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. – wniosek odwoławczy powinien dotyczyć uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (por. D. Świecki, Postępowanie odwoławcze w sprawach karnych. Komentarz i orzecznictwo, wyd. III, WK 2016). Tymczasem w realiach niniejszej sprawy, autor apelacji nie składał wniosku dowodowego w tym zakresie.

XV. Już po wniesieniu apelacji, w toku postępowania odwoławczego, obrońca z wyboru oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. złożył wniosek dowodowy (k. 6699–6700 t. 34) o dopuszczenie dowodu z akt Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016, które miały wykazać, że toczyło się postępowanie przygotowawcze w sprawie podżegania nieustalonych osób przez oskarżonego P. S. (1) do podjęcia bezprawnych działań wobec Sędzi Sądu Okręgowego we Wrocławiu A. Z., przewodniczącej składowi orzekającemu Sądu Okręgowego we Wrocławiu, przed którym zapadł zaskarżony wyrok.

Obrońca podnosił, że wspomniana sędzia nie była bezstronna w stosunku do oskarżonego P. S. (1), skoro toczyło się postępowanie karne, w którym miała status osoby pokrzywdzonej ewentualnymi bezprawnymi działaniami tego oskarżonego, a zatem zachodziła istotna obraza przepisów o potrzebie wyłączenia wymienionej sędzi od rozpoznania niniejszej sprawy i wadliwość zapadłego wyroku.

Wyjaśniając te okoliczności, na rozprawie odwoławczej, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. uwzględniono wniosek dowodowy obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., a także działając z urzędu, dopuszczono w postępowaniu odwoławczym, uznając za ujawnione bez odczytywania, następujące dowody:

1) akta Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016 w sprawie o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.;

2) akta Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, Wydział XII Karny o sygnaturze XII K – 444/17 w sprawie przeciwko P. S. (1) oskarżonemu o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

Na rozprawie odwoławczej odczytano i włączono jako dowody do akt sprawy pismo Naczelnika Wydziału I Śledczego Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dnia 20.10.2017r. wraz z załącznikami (k. 6703, 6704-6711, t. 34) w postaci:

1) prawomocnego postanowienia Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy z dnia 13.03.2017r. o umorzeniu śledztwa o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016 w sprawie o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, odczytując najistotniejsze fragmenty zeznań świadka A. Z. ze śledztwa Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy, o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016 z dnia 30.06.2016r. (począwszy od fragmentu o tym, że została zapoznana z treścią zeznań świadka incognito do końca protokołu) oraz z dnia 24.02.2017r. (w całości);

2) aktu oskarżenia wniesionego przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, Wydział XII Karny w sprawie o sygnaturze XII K – 444/17 przeciwko P. S. (1) oskarżonemu o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

Jednocześnie, nie uwzględniono wniosku obrońcy oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., o odroczenie rozprawy uznając, że na rozprawie odwoławczej ujawniono w sposób prawidłowy całokształt materiałów śledztwa Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016, nie wyłączając odczytania istotnych zeznań pokrzywdzonej, co zapewniało prawidłowe odniesienie się i wyjaśnienie najdalej idącego zarzutu postawionego przez obrońcę, że sędzia rozpoznająca sprawę wymienionych oskarżonych w pierwszej instancji, nie była bezstronna. Z tych powodów nie było potrzeby odraczania rozprawy apelacyjnej tym bardziej, że strony postępowania, w tym obrońca oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., miały nieograniczone możliwości zapoznania się z aktami sprawy przed dzisiejszą rozprawą i wyborem samego obrońcy było to, czy z takiej możliwości skorzystał (k. 6796, t. 34).

Podniesione przez obrońcę oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K., okoliczności podważające bezstronność sędzi przewodniczącej składowi orzekającemu Sądu I instancji, nie zasługiwały na uwzględnienie, a zapadły wyrok nie był dotknięty uchybieniami nakazującymi jego zmianę lub uchylenie do ponownego rozpoznania. Nie zachodziły bowiem podstawy do wyłączenia sędzi z urzędu (art. 40 k.p.k.), ani takie wątpliwości, które nakazywałyby jej wyłączenie ze względu na istnienie okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jej bezstronności w danej sprawie (art. 41 § 1 k.p.k.).

Po pierwsze, nie zachodziły bowiem podstawy do wyłączenia sędzi z urzędu na podstawie art. 40 k.p.k. Okoliczności takich nie podnosili w żadnej fazie postępowania jego uczestnicy, a także nie stwierdził ich z urzędu Sąd Apelacyjny we Wrocławiu.

Po wtóre, w toku postępowania jurysdykcyjnego, oskarżeni, w tym przede wszystkim P. S. (1), kilkakrotnie składali wnioski o wyłączenie SSO Anny Orańskiej – Zdych w trybie art. 41 § 1 k.p.k., podnosząc, że istnieją okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jej bezstronności w tej sprawie. Wnioski te były każdorazowo starannie badane i rozpoznawane przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w innym składzie orzekającym, przy czym w każdym wypadku nie znajdowały potwierdzenia zarzuty o braku bezstronności sędzi. Warto zwrócić uwagę na podmioty składające wnioski o wyłączenie sędzi i sposób ich rozpoznania:

1) pierwszy wniosek o wyłączenie sędzi, z dnia 14.07.2015r. złożył oskarżony P. S. (1) (k. 4537-4538, t. 24) i Sąd Okręgowy we Wrocławiu odmówił jego uwzględnienia postanowieniem z dnia 28.12.2015r. (k. 4597, t. 24), nie dopatrując się okoliczności świadczących o braku bezstronności sędzi;

2) drugi wniosek o wyłączenie sędzi, z dnia 5.09.2016r. złożył oskarżony P. S. (1) (k. 5507-5508, t. 28) i Sąd Okręgowy we Wrocławiu odmówił jego uwzględnienia postanowieniem z dnia 6.09.2016r. (k. 5510, t. 28), nie dopatrując się okoliczności świadczących o braku bezstronności sędzi;

3) wniosek o wyłączenie sędzi złożył w dniu 7.09.2016r. także oskarżony T. M. (1) (k. 5516-5518, t. 28) i Sąd Okręgowy we Wrocławiu odmówił jego uwzględnienia postanowieniem z dnia 7.09.2016r. (k. 5514, t. 28), nie dopatrując się okoliczności świadczących o braku bezstronności sędzi;

4) drugi wniosek o wyłączenie sędzi oskarżony T. M. (1) złożył w dniu 10.09.2016r. (k. 5608-5609, t. 28) i Sąd Okręgowy we Wrocławiu odmówił jego uwzględnienia postanowieniem z dnia 21.09.2016r. (k. 5611, t. 28), nie dopatrując się okoliczności świadczących o braku bezstronności sędzi.

Dane te dowodzą, że oskarżeni: P. S. (1) i T. M. (1) podważali bezstronność sędzi przewodniczącej składowi orzekającemu w trybie art. 41 § 1 k.p.k., jednak okoliczności te były wnikliwie badane i nie znalazły potwierdzenia.

Po trzecie, analiza akt postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy z dnia 13.03.2017r. o umorzeniu śledztwa o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016 w sprawie o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, a także analiza złożonych dwukrotnie zeznań świadka A. Z. z tego śledztwa: z dnia 30.06.2016r. (kiedy została zapoznana z treścią zeznań świadka incognito) oraz z dnia 24.02.2017r. i zachowania procesowego sędzi w tej sprawie, świadczą o tym, że sędzia nie utraciła w żadnym wypadku przymiotu bezstronności w niniejszym procesie.

W najmniejszym stopniu sędzia nie okazała jakiegokolwiek osobistego negatywnego nastawienia do oskarżonych (w tym P. S. (1)), w tym uprzedzeń, wrogości, nienawiści, pogardy itp. Śledztwo zostało przeprowadzone z urzędu przez prokuratora, po złożeniu zeznań świadka incognito i nie było żadnej inicjatywy sędzi, aby je prowadzić. Po wezwaniu na przesłuchanie w charakterze świadka i pokrzywdzonej, sędzia wykonała swoje obowiązki procesowe i złożyła zeznania na temat wszystkich istotnych okoliczności, jednak w żadnej mierze nie wyraziła woli ścigania i ukarania domniemanego inspiratora bezprawnych działań wobec niej. Po wydaniu postanowienia o umorzeniu śledztwa wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa, sędzia nie zaskarżyła tej decyzji procesowej, czym dała wyraz temu, że nie ma negatywnego stosunku do oskarżonych, w tym P. S. (1).

W trakcie składania zeznań sędzia podała, że podczas procesu zaobserwowała zmianę nastawienia do niej ze strony oskarżonego P. S. (1), a także wyraziła obawy o ewentualne bezprawne działania na swoją szkodę, jednak sam fakt obaw sędziego przed bezprawnymi działaniami oskarżonych nie jest okolicznościami, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k.

Sam ustawodawca zakłada bowiem potrzebę chronienia sędziów przed bezprawnymi zamachami ze strony podsądnych, w tym poprzez ustanowienie ochrony prawnokarnej funkcjonariuszy publicznych w związku z popełnianymi na ich szkodę przestępstwami (art. 222 k.k. i następne), a nadto w taki sposób organizując przebieg rozpraw, aby chronić sędziów (system konwojów z aresztu śledczego, używanie kajdanek i służba konwojujących funkcjonariuszy policji, system specjalnych miejsc dla oskarżonych, oddzielających ich od sędziów itp.). Ustawodawca czyni te wszystkie rygory i zabezpieczenia zakładając z góry, że należy chronić sędziów przed możliwymi obawami o własne bezpieczeństwo, a także obawami o zachowania podsądnych. Ustawodawca zakłada zatem, że sędziowie wymagają ochrony, a mimo to nie są to powody uzasadniające wyłączenie sędziów od rozpoznania spraw.

Po czwarte, Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 stycznia 1999r. sygn. K – 1/98 wskazał, że przepisy spełniające funkcje gwarancyjne w zakresie zapewnienia obiektywizmu sędziowskiego „muszą być odnoszone do stanu świadomości społecznej, a więc przez to także oczekiwań i obaw społecznych, poprzez które postrzegany jest i odbierany społecznie wymiar sprawiedliwości w danym okresie. (...) Wpływa stąd wniosek, iż wspieranie i ochrona bezstronności sędziowskiej wymagać może reglamentacji ustawowej, w zależności od: 1) poziomu moralno-etycznego sędziów, 2) ukształtowanych w świadomości społecznej ocen tego stanu." (OTK 1999, Nr 1, poz. 3). Ocena, czy dana

okoliczność może wywołać uprawnione wątpliwości co do bezstronności powinna więc uwzględniać poziom etyczny sędziów i jego odbiór w demokratycznym społeczeństwie.

Jak słusznie stwierdził jeden z sędziów w zdaniu odrębnym do wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2017r. sygn. II AKa – 38/17 (LEX nr 2292422), „po ponad dwudziestu latach funkcjonowania w kraju porządku demokratycznego opartego na trójpodziale władz z niezależnym sądownictwem składającym się z niezależnych sędziów słuszne jest oczekiwanie społeczeństwa obywatelskiego, że sędziowie, których cechuje siła charakteru, najwyższy poziom moralny, uczciwość, nieuleganie wpływom także w sytuacjach subiektywnie trudnych zachowują wewnętrzną niezależność i będą postępować wyłącznie w oparciu o prawo, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem. Nadmiernie szeroka interpretacja okoliczności niegwarantujących obiektywizmu mogłaby godzić w obraz wymiaru sprawiedliwości jako złożonego z bezstronnych sędziów. Uprawnione było więc oczekiwanie, że sędzia również w sytuacjach subiektywnie trudnych będzie się kierował tylko poczuciem sprawiedliwości i własnym sumieniem. Jednocześnie nie można akceptować sytuacji, że w demokratycznym społeczeństwie obiektywny obserwator procesu miałby kierować się w ocenie gwarancji bezstronności nie racjonalnym myśleniem, lecz uprzedzeniami, plotkami, nieuzasadnionymi przypuszczeniami, domysłami o zмовach, zakulisowych uzgodnieniach” (LEX nr 2292422) Wiedza o zasadach procesu i roli organów procesowych powinna utwierdzać obiektywnego obserwatora w przekonaniu, że widząc zagrożenia dla swej bezstronności sędzia (...) złożyłaby wniosek z art. 41 § 2 k.p.k., a skoro tak nie uczyniła, to takich okoliczności nie było.

Po piąte, jeżeli istniałyby jakiegokolwiek zagrożenia dla bezstronności sędziego, wynikające z prowadzenia śledztwa Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy w sprawie o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016, to pełniący funkcję rzecznika interesu publicznego prokurator – mający wiedzę o tym śledztwie – z pewnością złożyłby także wniosek o wyłączenie sędziego. Jednak tego nie uczynił, co potwierdza fakt, że sędzia przewodnicząca składowi orzekającemu nie utraciła przymiotu bezstronności.

Po szóste, fakt prowadzenie śledztwa przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu, Wydział I Śledczy w sprawie o sygnaturze PO-I-Ds.5.2016 w związku z działaniami zagrażającymi sędziemu i podejrzeń w tym zakresie co do oskarżonego P. S. (1), znany był temu oskarżonemu, jednak nie występował on tego powodu z wnioskiem o wyłączenie sędzi. Świadczy o tym korespondencja oskarżonego P. S. (1) zatrzymana w trakcie procesu.

Zarządzeniem z dnia 12 października 2016r. sygn. akt III K – 179/15 (k. 5663, t. 29), na podstawie art. 217a § 1 k.k.w. zatrzymano w aktach pismo oskarżonego P. S. (1) do Ł. P., bez daty (k. 5660-5662, t. 29). W piśmie tym oskarżony P. S. (1) pisał: **„To Mi te k... z Administracji jakiś gryps podrzucili i do tego w Sądzie Sędzia chodzi z ochroną, to już druga, pytam się tych mentów, co mnie dowożą, ale niby nie wiedzą”** (k. 5660-5662, t. 29).

Ponadto, w piśmie datowanym na 5.02.2017r. ((...)-6243v, t. 31), a zatem jeszcze przed wydaniem wyroku przez Sąd I instancji, oskarżony P. S. (1) we wniosku o uchylenie tymczasowego aresztowania, adresowanym do Sądu Okręgowego we Wrocławiu, pisał (pisownia oryginalna): **„Jak i również nie odpowiadam za żadne zastraszanie Sądów czy Sędziów i jest to dla mnie nie zrozumiałe dlaczego sędziowie mają ochronę tylko do Moich spraw. I jakim cudem nie można ustalić osób odpowiedzialnych za te sytuację. Przecież Nasza Policja jest wspaniała, potrafią znaleźć M., który dzwoni, że bomba w szpitalu, a innych spraw ustalić nie mogą, mimo że wszyscy dookoła w związku z Policją na czele wszystko wiedzą”** (k. 6243, t. 31).

Oba wskazane pisma jasno dowodzą, że oskarżony P. S. (1) wyrażał przekonanie, że sędziom prowadzącym jego sprawy udzielono ochrony i że zarzuca mu się zastraszanie sądów i sędziów. Mimo tego nie złożył wniosku o wyłączenie sędzi przewodniczącej, co potwierdza, że nie skorzystał z uprawnień z art. 41 § 1 k.p.k., nie widząc ku temu postaw nawet po wydaniu wyroku skazującego przez Sąd I instancji. Takie zarzuty także nie znalazły się w apelacji wniesionej na korzyść tego oskarżonego, a oskarżony i jego obrońca mieli w tym zakresie pełne prawo stawiać zarzuty bezzasadnej odmowy wyłączenia sędziego przewodniczącego składowi orzekającemu, skoro ich nie mogli podnosić wcześniej w

zażaleniach na wspomnienie decyzje procesowe (art. 447 § 4 k.p.k.), gdyż postanowienia w przedmiocie wyłączenie sędziów są niezaskarżalne.

Mając powyższe na uwadze, nie były zasadne zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. już na etapie postępowania odwoławczego o rzekomych warunkach do wyłączenia sędzi przewodniczącej na podstawie art. 41 § 1 k.p.k. Jedyne w wypadku wykazania wpływu tego rodzaju uchybienia na treść zapadłego wyroku, możliwe było postawienie wspomnianych zarzutów obraży art. 41 § 1 k.p.k., jednak takiego zarzutu w apelacji obrońca oskarżonego P. S. (1) nie postawił, a nadto takich okoliczności obrońca nie wykazał.

Jedynie na marginesie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 listopada 2014r. o ochronie i pomocy dla pokrzywdzonego i świadka (Dz.U. z 2015r. poz. 21), niedopuszczalna jest czynność dowodowa zmierzająca do ujawnienia okoliczności udzielenia i wykonywania środków ochrony i pomocy pokrzywdzonemu i świadkowi (ust.1). Informacje dotyczące udzielenia i wykonywania środków ochrony i pomocy pokrzywdzonemu i świadkowi podlegają ochronie zgodnie z ustawą z dnia 5 sierpnia 2010r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228).

XVI. Nie zostały podzielone zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), adw. R. K. o rzekomych błędach w ustaleniach faktycznych, których miał się dopuścić Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 k.p.k.), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów,

błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniami wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1), w zakresie, w jakim nie przyznali się do popełnionych przestępstw. Właśnie konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego. Mając powyższe na uwadze, stanowisko Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonych bezsprzecznie pozostawało pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy we Wrocławiu sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) dopuścili się przypisanych im przestępstw i swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało w pełni na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

XVII. W odniesieniu do oskarżonego P. S. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę, kwestionującego skazanie tego oskarżonego za zarzucone przestępstwa i domagającego się uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i bezpośredniości (art. 410 k.p.k.).

Nie zasługiwała na uwzględnienie także apelacja obrońcy oskarżonego P. S. (1) w części zarzucającej rażąco niewspółmierność (zbytnią surowość) wymierzonych wobec niego kar: 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (przypisane w punkcie XI części rozstrzygającej wyroku i objęte zarzutem V aktu oskarżenia), jak również nie było podstaw do kwestionowania wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, ocenianych w trybie art. 447 § 1 k.p.k., wobec kierunku wniesionej apelacji.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, choć niewątpliwie surowe, nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne: 12 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych, przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia przed i po przestępstwach, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej wielokrotnej karalności oskarżonego P. S. (1) (k. 1730-1734, 1775-1777, 1778, 1779, 1780-1788, 1789, 1790-1795, 1796, 1797, 1798-1800, t. 9; (...)- (...), (...), (...), (...), t. 10; (...), t. 29; (...)-5850, 5920- (...), (...)- (...), (...)- (...), t. 30; (...)- (...), t. 31; (...)- (...), t. 32; (...)- (...), t. 34) i negatywna opinia środowiskowa wynikająca z wywiadu środowiskowego (k. 1668-1668v, t. 9) przekonują, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej mogą zostać wobec niego osiągnięte tylko w wypadku stosowania kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji.

Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku. Wymierzając oskarżonemu P. S. (1) poszczególne kary Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze kar grzywny uwzględnił także sytuację materialną tego oskarżonego.

Obciążająco na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego, zaś w odniesieniu do przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii także szczególny stopień szkodliwości dla społeczności międzynarodowej, bowiem przestępstwa o charakterze międzynarodowym godzą we wspólne dobro i chronione prawem międzynarodowym interesy państw, stanowią zamach na normalne stosunki między państwami oraz przynoszą szkodę pokojowej współpracy międzynarodowej w różnych sferach stosunków. W odniesieniu do przestępstw przeciwko dokumentom taką okolicznością była nagminność tego rodzaju przestępstw.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego P. S. (1).

XVIII. W odniesieniu do oskarżonego T. M. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę, kwestionującego skazanie tego oskarżonego za zarzucone przestępstwa i domagającego się uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i bezpośredniości (art. 410 k.p.k.).

Nie zasługiwała na uwzględnienie także apelacja obrońcy oskarżonego P. S. (1) w części zarzucającej rażąco niewspółmierność (zbytnią surowość) wymierzonych wobec niego kar: 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (przypisane w punkcie XXVI części rozstrzygającej wyroku i objęte zarzutem XI aktu oskarżenia), a także 6 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 270 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (przypisane w punkcie XXIX części rozstrzygającej wyroku i objęte zarzutem XIV aktu oskarżenia), jak również nie było podstaw do kwestionowania wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, ocenianych w trybie art. 447 § 1 k.p.k., wobec kierunku wniesionej apelacji.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, choć niewątpliwie surowe, nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne 13 lat pozbawienia wolności i 400 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych, przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie i wieloletni upływ czasu od popełnionych przestępstw, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej wielokrotnej karalności oskarżonego T. M. (1) (k. 1920-1921, t. 10; (...)- (...), (...)- (...), t. 12; (...)-3065v, t. 16; (...), 28; (...)- (...), t. 29; (...)- (...), (...)- (...), (...), t. 30; (...)- (...), t. 31; 6260- (...), t. 32; (...)- (...), t. 33; (...)- (...), t. 34) i negatywna opinia środowiskowa wynikająca z wywiadu środowiskowego (k. 2565-2566, t. 13) przekonują, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej mogą zostać wobec niego osiągnięte tylko w wypadku stosowania kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji.

Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku. Wymierzając oskarżonemu T. M. (1) poszczególne kary Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze kar grzywny uwzględnił także sytuację materialną tego oskarżonego.

Obciążająco na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego, zaś w odniesieniu

do przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii także szczególny stopień szkodliwości dla społeczności międzynarodowej, bowiem przestępstwa o charakterze międzynarodowym godzą we wspólne dobro i chronione prawem międzynarodowym interesy państw, stanowią zamach na normalne stosunki między państwami oraz przynoszą szkodę pokojowej współpracy międzynarodowej w różnych sferach stosunków. W odniesieniu do przestępstw przeciwko dokumentom taką okolicznością była nagminność tego rodzaju przestępstw.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego T. M. (1).

XIX. W odniesieniu do oskarżonego A. W. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę, kwestionującego skazanie tego oskarżonego za zarzucone przestępstwa i domagającego się uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i bezpośredniości (art. 410 k.p.k.).

Nie było również podstaw do kwestionowania wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, ocenianych w trybie art. 447 § 1 k.p.k., wobec kierunku wniesionej apelacji.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, choć niewątpliwie surowe, nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne 6 lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych, przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie i wieloletni upływ czasu od popełnionych przestępstw, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej karalności oskarżonego A. W. (1) (k. 645-651, 695-698, 699-700, t. 4; (...)- (...), t. 10; (...)- (...), (...)- (...), t. 30; (...)- (...), t. 31; (...)- (...), t. 34) i negatywna opinia środowiskowa wynikająca z wywiadu środowiskowego (k. 1657-1658, t. 9) przekonują, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej mogą zostać wobec niego osiągnięte tylko w wypadku stosowania kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji. Na ocenę tę nie wpłynęła treść opinii o oskarżonym P. S. (1) z zakładu karnego (k. 6771-6772, t. 34). Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku.

Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku. Wymierzając oskarżonemu A. W. (1) poszczególne kary Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze kar grzywny uwzględnił także sytuację materialną tego oskarżonego.

O. na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego. Jednocześnie, w wymiarze kar uwzględniono zdecydowanie niższą pozycję oskarżonego A. W. (1) w hierarchii przestępczej niż pozostałych oskarżonych.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego A. W. (1).

Apelacja obrońcy oskarżonego A. A. (1), adw. Ł. K. (1)

W odniesieniu do oskarżonego A. A. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę, kwestionującego skazanie tego oskarżonego za zarzucone przestępstwa i domagającego się uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.) oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i bezpośredniości (art. 410 k.p.k.).

Nie było również podstaw do kwestionowania wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności, ocenianych w trybie art. 447 § 1 k.p.k., wobec kierunku wniesionej apelacji.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, choć niewątpliwie surowe, nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak wymierzone kary jednostkowe i kary łączne 6 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych, przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie i wieloletni upływ czasu od popełnionych przestępstw, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej karalności oskarżonego A. A. (1) (k. 3089, 3090-3101, 3102-3104, t. 16; (...)- (...), (...)- (...), t. 30; (...)- (...), t. 31; (...), (...), t. 33; (...)- (...), t. 34) i okoliczności wynikające z wywiadu środowiskowego (k. 3248-3249v, t. 17) przekonują, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej mogą zostać wobec niego osiągnięte tylko w wypadku stosowania kar jednostkowych i kary łącznej w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji. Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku.

Należało w pełni zaakceptować argumentację za potrzebą orzeczenia takich kar, zamieszczoną w zaskarżonym wyroku. Wymierzając oskarżonemu A. A. (1) poszczególne kary Sąd Okręgowy słusznie uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, rozmiar wyrządzonej szkody, motywację i sposób działania sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, zachowanie się przed i po popełnieniu przestępstw, a także zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Przy wymiarze kar grzywny uwzględnił także sytuację materialną tego oskarżonego.

Obciążająco na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju czynów, zwłaszcza z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego. Jednocześnie, w wymiarze kar uwzględniono zdecydowanie niższą pozycję oskarżonego A. A. (1) w hierarchii przestępczej niż pozostałych oskarżonych.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego A. A. (1).

Orzeczenia o kosztach postępowania

Orzeczenie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. K. (1) kosztów nieopłaconej obrony z urzędu obojga oskarżonych w postępowaniu odwoławczym oparto o przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r. poz. 1999, z późniejszymi zmianami). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. oraz art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 616 § 2 k.p.k. zasądono od oskarżonych: P. S. (1), T. M. (1) i A. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty sądowe za postępowanie odwoławcze odpowiednio:

a) wobec oskarżonego P. S. (1) w wysokości 8.605,- (ośmiu tysięcy sześciuset pięciu) złotych, na co składa się 5,- złote 1/4 tytułem wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu dotyczących tego oskarżonego oraz 8.600,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję;

b) wobec oskarżonego T. M. (1) w wysokości 8.605,- (ośmiu tysięcy sześciuset pięciu) złotych, na co składa się 5,- złote 1/4 tytułem wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu dotyczących tego oskarżonego oraz 8.600,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję;

c) wobec oskarżonego A. W. (1) w wysokości 6.605,- (sześciu tysięcy sześciuset pięciu) złotych, na co składa się 5,- złote tytułem 1/4 wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu dotyczących tego oskarżonego oraz 6.600,- złotych tytułem opłaty za drugą instancję.

Wysokość wydatków Skarbu Państwa z tytułu ryczału za doręczenie wezwań i innych pism ustalono w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 663), zaś wysokość opłaty ustalono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zwolniono oskarżonego A. A. (1) od przypadających na niego kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa, w tym zwolniono go od opłaty za drugą instancję.

Podstawą takiego rozstrzygnięcia była ocena stanu majątkowego i osobistego oskarżonych, a także ich możliwości zarobkowych. W stosunku do oskarżonego A. A. (1) przyjęto, że wobec jego postawy procesowej, która pozwoliła ograniczyć szereg kosztów, według zasad słuszności to Skarb Państwa powinien ponosić koszty postępowania karnego.

SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Bogusław Tocicki SSA Zdzisław Pachowicz